

Lord Raffles

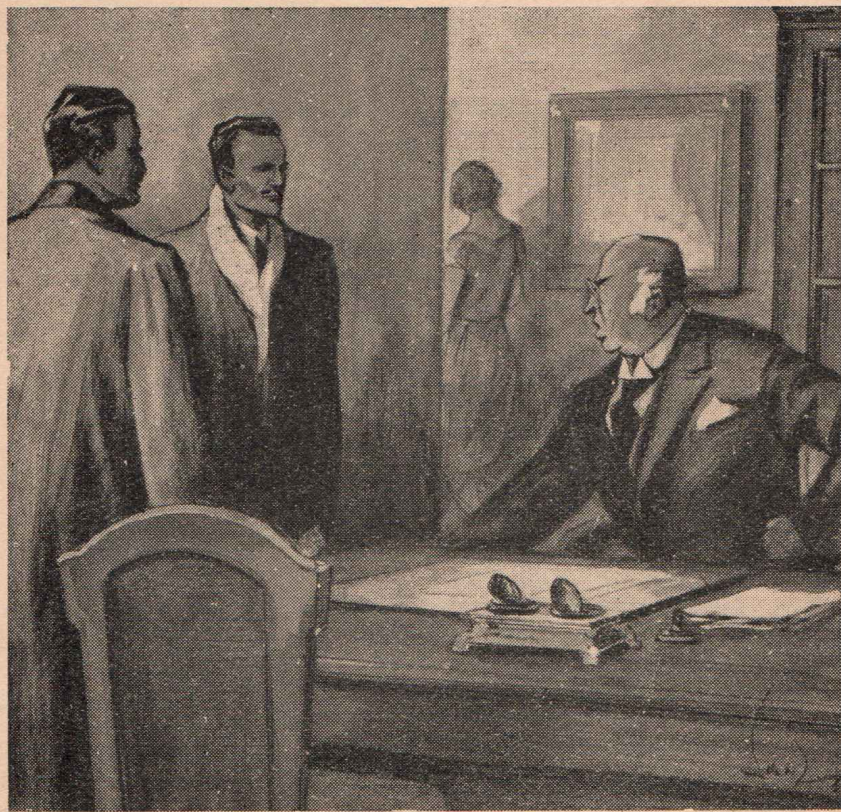
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE GEWAANDE DETECTIVE

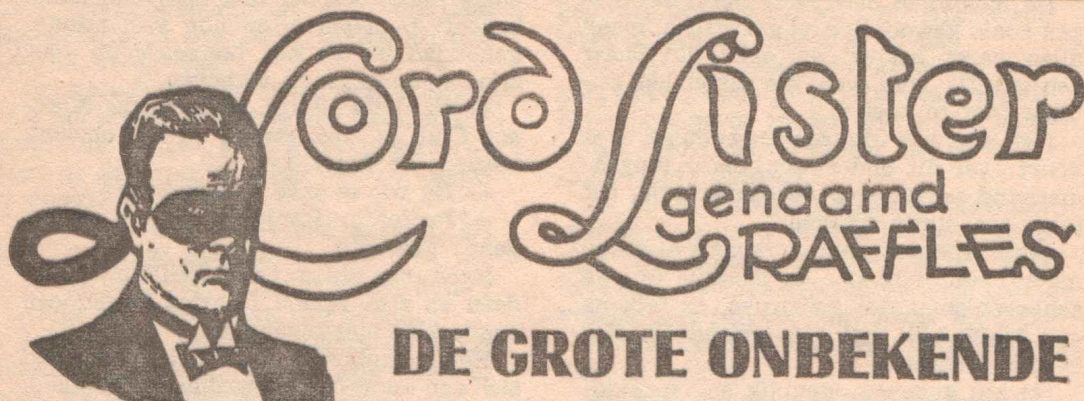
N° 2544

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhout Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De gewaande detective

HOOFDSTUK I.

PROFESSOR NICHOLSON STELT ZICH KANDIDAAT

Het was op een avond in het begin van de maand mei, dat een aantal heren zaten te praten in de grote conversatiezaal van de Windsor Club, in de Oxfordstreet te Londen.

Het was buitengewoon warm voor de tijd van het jaar en er waren dan ook een paar ramen opengezet, terwijl het licht boven de grote leestafel nog niet was opgestoken.

De meeste heren, hier aanwezig en die allen in avondtoilet waren gekleed, hadden hun diner in de Club gebruikt en rookten nu kalm hun sigaretten, in

die weke stemming, die volgt op een copieus diner.

Dicht bij een der grote ramen zat een groepje van vier heren, Lord William Aberdeen, de vice voorzitter van de Club, zijn intieme vriend en medewerker Charles Brand, de voorzitter van de Club, een eerbiedwaardige grijsaard met spierwit haar en een lange witte baard, Middleton genaamd, benevens een der oudste leden van de Club, wiens naam Budge was.

Zij zaten allen in gemakkelijke stoe-

len en praatten over een reprise van een stuk van Bernard Shaw.

De meningen over deze schrijver liepen zoals gewoonlijk, nogal uiteen, maar allen waren het er over eens, dat Shaw een geestig man was, die altijd het publiek wist te boeien.

Het gesprek duurde nog enige tijd voort over dit onderwerp, maar langzamerhand verflauwde de conversatie, tot allen ten slotte zwegen.

Lord Aberdeen had tersluiks al enige malen een blik op de pendule op de schoorsteenmantel geworpen, en telkens een snelle blik met zijn vriend Charles Brand gewisseld.

Op een gegeven ogenblik begon Middleton weer:

— Dat is waar ook, waarde Aberdeen ik moet je mijn verontschuldigen maken, dat ik je nog niet in kennis heb gesteld van hetgeen onze secretaris mij hedenochtend heeft medegedeeld. Het heeft op zichzelf niet veel te betekenen, maar gij als vice president moet er toch van op de hoogte worden gesteld. Er hebben zich namelijk twee nieuwe leden aangemeld, over wie ik gaarne uw opinie zou willen horen, voor de algemene ballotage plaats heeft; natuurlijk in het geval gij hen persoonlijk kent.

— Ik zal u gaarne mijn opinie zeggen als ik er toe in staat ben, antwoordde Lord Aberdeen.

— De een is Sir Henry Rose, baronet.

— De voorzitter van de Kamer van Koophandel, die pas van een langdurige reis in het buitenland is teruggekeerd?

— Dezelfde. Kent gij hem?

— Tamelijk goed, Mr. Middleton. Ik geloof dat hij een fatsoenlijk, schrandere en vooral eerlijk man is, wat wij Engelsen een gentleman noemen.

— Ik ben blij dat gij er zo over denkt mylord, riep Budge uit. Ik wil het u niet verhalen dat hij een particulier vriend van mij is, en dat ik er op reken, dat hij met algemene stemmen zal worden aangenomen.

— In ons geval kan hij immers niet worden aangenomen dan met algemene stemmen, hernam Lord Aberdeen glimlachend. Gij weet natuurlijk even goed als ik, dat een enkele zwarte kogel in de

ballotagevaas voldoende is, om een aspirant-lid te deballoteren, en dat die enige tegenstemmer niet eens zijn naam behoeft te noemen, en nog veel minder gehouden is, om een beweegreden voor zijn handelwijze op te geven.

— Gij hebt gelijk, mylord, de Windsor Club is zeer streng in dit opzicht, hernam de voorzitter.

— En wie is onze tweede man?

— Professor Joseph Nicholson, de bekende geleerde.

Even wisselden Lord William Aberdeen en zijn vriend Charles Brand een snelle blik met elkander.

Het gelaat van Lord Aberdeen had zich een ondeelbaar ogenblik vertrokken, maar thans had het zijn gewone kalmte reeds weer herkrege en op het scherp getekend gezicht viel thans niets anders waar te nemen dan belangstelling.

Hij tipte de as van zijn sigaret, en zei toen langzaam:

— Joseph Nicholson? De professor in de wis- en natuurkunde? Hij is ook arts, meen ik?

— Precies. Gij hebt zijn naam waarschijnlijk meermalen gehoord?

Lord Aberdeen antwoordde niet dadelijk.

Hij keek naar buiten naar het drukke verkeer in de Oxfordstreet, waar reeds alle winkels en cafés hun lichten hadden ontstoken en antwoordde toen tamelijk onverschillig:

— Hij wordt als een zeer bekwaam geleerde beschouwd, die vooral op het gebied van de chemie enige belangrijke ontdekkingen moet hebben gedaan.

— Kent gij hem persoonlijk?

Weer scheen de vice president van de Windsor Club te aarzelen.

Toen kwam het afgemeten over zijn lippen:

— Ik heb hem een paar keren ontmoet ten huize van een onzer leden, wiens huis pleegt open te staan voor alles wat naam heeft op het gebied van Kunsten en Wetenschappen, en als ik mij wel herinner, ben ik bij die gelegenheid ook aan hem voorgesteld... Meer weet ik niet van hem.

Er verscheen een trek van teleurstelling op het gelaat van de voorzitter.

— Dat spijt mij, want wij hechten veel aan uw oordeel, mylord. Gij zijt een goed mensenkenner, en een ballotage wordt feitelijk overbodig, zodra gij ons iemand aanbeveelt.

Er verscheen een zonderlinge glimlach om de dunne lippen van Lord Aberdeen, die echter niet werd opgemerkt door de anderen, daartoe was het reeds te donker.

De voorzitter vervolgde terwijl hij zich tot Budge wendde:

— Gij kent hem zeker ook niet beter?

— Ik ken hem alleen van naam.

— Dan zal er niets anders op overschieten dan over zijn toelating te stemmen, hernam Middleton.

Lord Aberdeen had nogmaals een blik uit het venster geworpen en vroeg nu, zonder echter veel belangstelling te tonen:

— Wanneer heeft professor Nicholson zich als aspirant-lid opgegeven?

— Een paar dagen geleden.

— Hoe motiveerde hij zijn verzoek?

— Hij voerde geen andere motieven aan, dan die gewoonlijk door alle andere aspiranten leden worden te berde ge-

bracht, antwoordde Middleton lachend. Hij schijnt vermogend te zijn, hij is ongetrouwd, kortom hij wil het vrijgezellenleven zo weinig mogelijk voelen.

— Dat zijn inderdaad afdoende redenen, antwoordde Lord Aberdeen, terwijl hij zijn sigaret in een grote kristallen asbak uitdrukte. Wanneer zal de ballotage plaats vinden?

— Er is morgen algemene bestuursvergadering en 's avonds leden-vergadering. Wij kunnen dan tevens de ballotage over de twee aspiranten doen plaats vinden. Gij zult er toch zeker bij zijn?

— Dat hoop ik tenminste, antwoordde Lord Aberdeen.

Hij wierp nogmaals een blik op de pendule en stond op.

— Gij moet mij verontschuldigen, mijnheren, zei hij, maar ik moet met mijn vriend nog een kleine bespreking houden in verband met de aankoop van een jachtterrein, dat morgen in veiling wordt gebracht.

— Dan mogen wij u volstrekt niet langer ophouden, mylord, zei Budge lachend. Voor een jachtterrein zijn meestal veel liefhebbers.

HOOFDSTUK II.

OVERPEINZINGEN EN PLANNEN

Charles Brand was op zijn beurt opgestaan en de beide heren namen nu met een buiging afscheid.

Zij staken de conversatiezaal over, waar juist op dit ogenblik alle lichten werden ontstoken en bereikten zo de brede gang waarop een aantal deuren uitkwamen die tot de grote eetzaal, de

biljartzaal, de bibliotheek, de speelzaal en nog enige andere vertrekken toegang gaven.

Lord Aberdeen liep snel deze gang ten einde met gebogen hoofd, en schijnbaar zonder acht te slaan op zijn vriend en opende de deur.

De twee heren traden de particuliere

spreekkamer van de vice-president binnen, waar deze op zijn gemak zijn zaken kon behartigen of vrienden kon ontvangen.

Hij sloot zorgvuldig de deur, trok er een dik gordijn voor, en wees Brand daarna zwijgend een gemakkelijke stoel aan.

Hij nam tegenover hem plaats, haalde met een langzaam gebaar zijn sigarettenkoker te voorschijn, nam er een sigaret uit en stak deze aan, steeds met dezelfde afgemeten gebaren, terwijl zijn doordringende grijze ogen onafgebroken op het gelaat van de jongeman tegenover hem waren gevestigd.

Een paar minuten bleven de twee vrienden aldus zwijgend tegenover elkander zitten, terwijl zij blijkbaar trachtten, hun gedachten op elkanders gelaat te lezen. Toen begon Lord Aberdeen op fluisterende toon:

— Wat moet dat betekenen?

Charles Brand antwoordde niet, maar trok zijn wenkbrauwen zo hoog mogelijk op.

— Wat kan het betekenen dat de Koning van de Misdaad, dat professor Nicholson, zich opgeeft als lid van de Windsor Club?

— Ik kan het je werkelijk niet zeggen, Edward, zei Brand. Misschien zijn het wel de redenen, die zoëven door onze waarde voorzitter zijn genoemd.

Lord Aberdeen fronste de wenkbrauwen.

— Houd het mij ten goede, Charles, maar ik geloof niet dat jij zelf dit gelooft. Je moet ook begrijpen, dat het voor John Raffles, die hier in deze Club slechts bekend is als de Vice-Voorzitter Lord William Aberdeen, niet bepaald aangenaam is, zijn doodsvijand, professor Nicholson zo vaak in zijn nabijheid te hebben.

— Ik erken dat wij voorzichtiger zouden moeten worden, nog voorzichtiger dan wij nu al zijn, antwoordde de trouwe vriend van de Grote Onbekende peinzend. Daar kunnen wij immers veel aan doen.

— Op welke manier dan?

— Door hier zo weinig mogelijk te komen.

— Ten pleziere van die schurk, die moordenaar? Ik denk er niet aan.

— Maar waar winden wij ons eigenlijk over op, Edward? ging Brand voort. Morgen is er ballotage, wij hebben niets anders te doen, dan twee zwarte kogels in de vaas te laten vallen en professor Nicholson is onherroepelijk gedeballooteerd.

Raffles antwoordde niet dadelijk.

Hij scheen in gedachten te verzinken.

Eindelijk hief hij het hoofd op en zei op doffe toon:

— Ik weet niet of dat de juiste oplossing is. Ga zelf maar eens na. Als Nicholson met twee zwarte kogels gedeballooteerd wordt, zal hij niet rusten, voor hij te weten komt, wie hem dat geleverd heeft. Hij moet natuurlijk een of andere reden hebben om lid van onze Club te willen worden en ik vermoed, dat die reden is, dat hij aldus onbelemmerd en gemakkelijk in aanraking kan komen met personen, die hij naderhand door zijn bende zal laten overvallen en uitplunderen.

— Dat is niet onmogelijk.

— Welnu een man als Nicholson, die reeds tal van misdaden op zijn geweten heeft, ofschoon hij pas een paar maanden als opvolger van professor Shydrift aan het hoofd staat van het genootschap van de Gouden Sleutel, geeft zijn plannen niet zo gauw op. Ik neem dus aan, dat hij tracht te ontdekken van wie die zwarte kogels afkomstig zijn, daar hij voor zichzelf de opmerking zal maken, dat de twee mannen die tegen hem stemden, om de een of andere reden zijn persoonlijke vijanden zijn. Volg je mijn redenering?

— Ik erken dat ze logisch is.

— Geloof je ook niet, dat Nicholson het ten slotte zou ontdekken, al was het misschien na maanden?

— Als ik zijn aard in aanmerking neem, dan moet ik bevestigend antwoorden. Hij is sluw als een vos en geduldig als een kat, en al is de stemming geheim, zo zal hij toch wel te weten komen wie hem dit koopje hebben geleverd.

— Precies, en dan krijg je de poppen aan het dansen. Want dan zal Nicholson de reden willen kennen, die iemand

als Lord William Aberdeen en zijn vriend er toe gebracht kunnen hebben, hem niet in de Club te willen hebben.

— Dat ben ik met je eens.

— Ik ben blij dat je er ook zo over denkt. Nicholson is van nature zeer wantrouwend, en hij weet heel goed dat John Raffles zich verbergt achter het mom van de een of andere rijke Londeenaar, en dat hij in de meeste gevallen met een zijner vrienden samenwerkt. Het minste of geringste zou hem op ons spoor kunnen brengen, en als eenmaal zijn wantrouwen is gaande gemaakt, zal hij ons niet loslaten, tot hij zeker weet dat zijn verdenking volkomen ongegrond is of niet.

— Ik vrees dat je gelijk hebt, Edward maar wat zullen wij er aan doen?

— Heel eenvoudig; wij zullen hem als lid aannemen.

Brand keek Raffles enige tijd met grote ogen aan.

— Meen je dat? vroeg hij eindelijk.

— In volle ernst. Het is de enige manier om hem betrekkelijk onschadelijk te maken.

— Maar, Edward, als je die man hier binnen haalt, dan ben je misschien zelf oorzaak, dat de Koning van de Misdaad grote onheilen aanricht.

Raffles haalde de schouders op.

— Dat kunnen wij voorkomen door zelf een oogje in het zeil te houden. Want nu zijn de rollen omgekeerd. Nu weet Nicholson niets, en kan hij niet weten, wie wij zijn, hij kan het ene lid niet meer vertrouwen dan het andere, en hij heeft volstrekt geen reden, om juist ons te vereren met zijn bijzondere belangstelling.

— Heb je enige vermoeden wat hij van plan is?

— Neen, maar een man als hij, die een groot gedeelte van zijn tijd besteedt aan onderzoekingen op allerlei gebied, en zelfs aan colleges aan de universiteit, die wordt geen lid van een club als de onze, waar hoofdzakelijk schatrijke personen lid van zijn. Neen, er schuilt zeker iets achter en ik zal niet rusten voor ik zijn bedoelingen te weten kom. Misschien biedt zich hier wel tevens de gelegenheid aan, waarnaar ik reeds zolang

gezocht heb, namelijk die schurk onschadelijk te maken.

— Wat denk je te doen? Ik bedoel, heb je soms concrete plannen?

— Mijn plan bestaat uitsluitend hieruit, de schurk in de eerste tijd te laten posten, om een stakingsterm te gebruiken. Wij zullen beiden iets voor de goede zaak moeten overhebben, en het wild stap voor stap moeten volgen, nu eens in de ene dan weer in de andere vermomming. Het is duidelijk, dat hij iets in het schild voert, en als wij maar wat geduld hebben, zullen wij dat ten slotte wel ontdekken.

— En als wij het ontdekt hebben?

— Dan zullen wij daarnaar handelen, en ik hoop van harte, dat wij er in slagen, dat onze man niet meer kan ontsnappen, en dat ik hem zijn gerechte straf zal kunnen doen ondergaan, zonder zelf in al te nauwe aanraking met de politie te komen.

— Er is een ding, dat ik nog steeds niet begrijp, Edward, zei Brand hoofdschuddend.

— En dat is?

— Waarom zoek je geen gelegenheid om de vent vanuit een hinderlaag neer te schieten?

— Dat zal ik niet tegenspreken, en je zult je ook wel herinneren dat ik reeds bij enkele gelegenheden een tweegevecht op leven en dood met Nicholson heb gestreden. Maar dat is nog iets anders, dan iemand in koelen bloede neerschieten, amice. Kom ik nogmaals op mijn weg Nicholson tegen, en wij beiden zijn gewapend, dan is het wat anders.

Raffles was opgestaan, en liep met de handen op de rug enige malen het vertrek op en neer.

Toen bleef hij voor Brand stil staan en zei:

— Het blijft dus afgesproken. Wij zullen in ieder geval de zwarte kogels niet in de vaas doen.

Doet een ander het, zoveel te beter, maar daarop moeten wij maar niet al te vast rekenen, want wie kent professor Nicholson zoals wij hem kennen? Wie zou mij geloven, als ik zonder deugdelijke bewijzen zou zeggen, dat deze geleerde, tot de gevaarlijkste boosdoeners

moet worden gerekend, welke Engeland in de laatste halve eeuw heeft gekend?

Hij zweeg even en vervolgde toen:

— Wij spreken dus af dat wij aanstonds na de ballotage aan 't werk gaan. Wij zullen het werk eerlijk verdelen, en ik hoop dat het spoedig tot enig resultaat moge leiden. En ga nu mee, want het wordt hoog tijd voor de schouwburg.

De twee vrienden verlieten het vertrek, lieten zich in de vestiaire hun goed geven, en reden in de Rolls Royce, die voor de deur geparkeerd stond, met Henderson achter 't stuur, naar Covent Garden, alsof er geen Windsor Club, geen ballotage en vooral geen professor Nicholson bestond.

HOOFDSTUK III.

DE TELE-MICROSCOOP

Het was enige dagen later en de ballotage had plaats gehad.

Zoals Raffles wel gedacht had, was er geen enkele onder de leden, die aanleiding had kunnen vinden om tegen de toelating van professor Nicholson te stemmen.

En zo werd dus een van de grootste misdadigers van zijn tijd, een man van verfijnde wreedheid, en die het bevel voerde over een geheel leger van bandieten, tot lid aangenomen van een der rijkste clubs van Londen.

Raffles had zich aanstonds aan het werk gezet, nadat deze aanneming een feit was geworden.

Reeds de volgende dag vermomden hij en Brand zich in hun respectieve slaapkamers van het huis, hetwelk Lord William Aberdeen in de Cromwellstreet bewoonde, en verlieten het door 't park, dat zich achter het huis uitstreckte door een kleine tuinpoort, die op een zijstraat uitkwam, waar zich bijna nooit iemand vertoonde.

Zij waren reeds lang op de hoogte van de gewone college-uren van de professor en wisten wanneer hij zich in de universiteit moest bevinden.

Zij wachtten hem op aan het gebouw

en gingen hem na zodra hij het verliet.

Zij volgden hem tot aan zijn woning, zagen hem daar binnengaan en bleven rustig in de buurt wachten, tot zij hem er weer zagen uitkomen.

Zo verliep de eerste dag.

De twee vrienden waren niet steeds samen, maar traden meestal afzonderlijk op.

Des avonds vonden zij elkander terug in de bibliotheek van de villa, maar zij konden elkander weinig nieuws mededelen.

Nicholson was die dag eenmaal naar de Windsor Club geweest, hij had met een andere professor in het Carlton-hotel geluncht, en met een paar vrienden in het Cecil-hotel gedineerd, hij was gedurende zijn spreekuur thuis geweest, en had in die tijd zeven patiënten ontvangen, hij was 's avonds naar het Hypodromtheater gegaan en om half twaalf naar huis teruggekeerd.

Charles Brand, die de nachtdienst had had nog bijna anderhalf uur gewacht, maar de professor had zich blijkbaar ter ruste begeven.

De volgende dag herhaalden Raffles en Brand hun achtervolging, thans in een andere vermomming, maar met niet meer sukses dan de vorige dag.

Als Nicholson iets van plan mocht zijn, dan wist hij het goed verborgen te houden, want hij gedroeg zich zoals men van een professor niet anders kon verwachten.

De derde en vierde dag leverden evenmin resultaat op.

Het was tamelijk laat in de nacht van de vierde dag, toen Raffles en Brand weer tegenover elkander zaten, thans in de fraai gemeubelde rookkamer van het herenhuis.

— Kom je niet langzamerhand tot de gevolgtrekking, Edward, dat je je vergist? vroeg Brand. Ik kan niet inzien, dat we tot dusverre enige aanleiding hebben om wantrouwend te zijn.

Raffles haalde de schouders op.

— Ik houd vol, dat hij iets in zijn schild voert. Wij moeten geduld hebben.

— Maar dan moeten wij op de Windsor Club zoeken, riep Brand uit. Dan moeten wij daar onze ogen goed openzetten, want anders vrees ik, dat wij onze tijd eenvoudig verknoeien.

— Dat heb ik al gedaan, Charles. Het was een heel werk, hetgeen ik trouwens nog lang niet heb voltooid, om op de lijst van onze ruim vijfhonderd leden na te gaan, op wie Nicholson het mogelijk voorzien heeft. De leden zijn allen vermogend, op een enkele uitzondering na, en het is dus moeilijk te zeggen, wie de vent zich tot slachtoffer heeft gekozen.

— Zou het niet mogelijk zijn, dat Nicholson bij deze gelegenheid niets zelf doet, maar alles aan zijn handlangers overlaat?

— Dat komt mij niet zeer waarschijnlijk voor. Ten eerste is Nicholson zeer ijdel en wil hij, evenals zijn voorganger, professor Shydrift alle aanslagen zelf beraamen, en ten tweede heeft hij, in de ogen van de bende-chefs, nog enige flatters goed te maken, waarin ik voor een niet gering deel aandeel heb gehad.

Brand antwoordde niet, en de beide vrienden verzonken in gepeins.

Wat Raffles betreft, hij was er bijna zeker van dat Nicholson een of andere aanslag zelf beraamde.

Zij begaven zich tamelijk vroeg naar bed, in de hoop, dat de nacht raad zou brengen.

In die hoop kwamen zij echter bedrogen uit, want de volgende ochtend waren zij nog even ver.

Maar het toeval zou ook ditmaal de twee vrienden te hulp komen.

De volgende dag omstreeks elf uur bevonden zij zich in een der bovenste vertrekken van het herenhuis, dat zich onmiddellijk onder het dak bevond.

Het eigenaardige van dit vertrek was, dat het dak geheel uit glas bestond, en bovendien terzijde kon worden geschoven.

In het midden van dit vertrek, dat ongeveer vier meter in het vierkant was, bevond zich een eigenaardig toestel, dat er enigszins uitzag als een reusachtige microscoop, met dit verschil evenwel, dat men niet in een huis keek, maar op een schuin geplaatste spiegel.

Het was een periscoop van Raffles' vinding.

Door een vernuftig stelsel van sterk vergrotende lenzen en spiegels, was het mogelijk, rustig in een stoel gezeten, een groot gedeelte van Londen te overzien met al zijn straten en pleinen.

Had men eenmaal, door aan een hefboom het toestel rond te draaien, de bepaalde straat of een plein in de spiegel geprojecteerd weten te krijgen, dan was het mogelijk, door middel van een sterk vergrotende verrekijker, de personen, die in een straat op vijf kilometer afstand liepen, duidelijk te herkennen.

Het was een gelukkige omstandigheid dat de Cromwellstreet op een der hoogste gedeelten van Londen ligt, en dat men van het dak van het huis van Lord William Aberdeen af een groot gedeelte van de stad kon overzien. Overigens bevonden zich in dit vertrek nog een hele reeks moderne instrumenten als bij voorbeeld een telescriptor, een televisie ontvangstoestel en zelfs een radarinstallatie.

Menigmaal vermaakten de twee vrienden er zich mee, met de lift naar dit vertrek te gaan en van het eigenaardige schouwspel te genieten, dat de grote spiegel hun bood, die ruim twee meter in doorsnede was, en die toch zo gemakkelijk te hanteren was als een dessert-schaaltje.

Zij hadden die ochtend besloten de blijkbaar nutteloze achtervolging van professor Nicholson voorlopig op te geven en zich nu naar de observatiekamer te begeven, zoals zij dit vertrek genoemd hadden.

Raffles stelde de spiegel, nadat het glazen dak terzijde was geschoven, en de periscoop enigszins was opgediend, waarna de twee vrienden in een der gemakkelijke stoelen plaats namen om zich te vermaken in 't merkwaardig schouwspel.

Het was een zeer eigenaardig gezicht, een groot stuk van de City, tot aan de St. Pauls cathedral toe, in het spiegelend oppervlak weerkaatst te zien en de mensen, autos, autobussen, vrachtwagens van allerlei aard en andere voertuigen niet veel groter dan een speldeknoop te zien heen en weer bewegen.

— Ik zie hier juist het huis van ons medelid Airedale, zei Charles Brand, terwijl hij zich gemakkelijk achterover in zijn stoel vleide.

— Je bedoelt van de bankier Airedale?

— Precies. Hij heeft een groot huis laten bouwen aan de Queen Annastreet, zoals je weet, en dat is in de spiegel duidelijk te zien.

Raffles zocht even in het warnet van straten en pleinen, niet groter dan een kinderspeelgoeddoos, en riep toen uit:

— Ja, nu zie ik het ook. Het gebouw mag groot zijn, maar mooi is het niet. Maar wat is dat?

Raffles was opgestaan en bracht snel een prismakijker voor zijn oog.

Hij staarde er enige tijd ingespannen door en liet toen een zacht fluitend geluid horen, dat Brand aandachtig deed opkijken.

— Wat is er te doen? vroeg de jonge man verbaasd. Er is toch geen brand in zijn huis uitbroken?

— Neen, dat niet bepaald, maar toch zou ik het volstrekt niet onmogelijk vinden als er een op handen zijnde gevaar dreigde voor dat huis, en wel in de vorm van onze doodsvijand professor Nicholson.

— Hoe bedoel je dat in 's hemelsnaam?

— Heel eenvoudig, ik meende zoëven

de auto van professor Nicholson te herkennen, die voor het bankgebouw stilstield, en ik was gelukkig vlug genoeg met de kijker, om mij te overtuigen, dat ik goed gezien had. Professor Nicholson is zoëven uitgestapt en het bankgebouw van Airedale binnengegaan. Kom mee, er is geen ogenblik te verliezen.

Raffles was opgestaan, en drukte even op een knopje en bijna geruisloos schoof het raam toe, na de periscoop omlaag te hebben gedraaid.

— Wat ga je doen? vroeg Brand.

— Ik ga naar de woning van professor Nicholson.

— Wat wil je daar in 's hemelsnaam uitvoeren?

— Een poging doen om tijdens zijn afwezigheid achter zijn geheim te komen.

— Als Lord William Aberdeen toch niet, hoop ik?

— Natuurlijk niet. Dan kon ik evengoed aanstonds naar hoofdinspecteur Baxter van Scotland Yard gaan en hem zeggen:

— Hier ben ik, hoofdinspecteur, sta me toe, dat ik mij aan u voorstel. Ik ben Lord Lister, ook geheten John Raffles, naar wie ge reeds enige jaren zoekt, en op wiens arrestatie een prijs van enige duizenden ponden sterling is gesteld. Je ziet zeker zelf wel in, dat dat niet gaat. Maar nu genoeg gepraat, laten wij ons aanstonds gaan vermommen.

De twee mannen daalden met de lift tot aan de eerste verdieping, waar zich de slaapkamers bevonden, en staken zich daar vliegensvlug in een vermomming.

Zij zagen er nu uit als provincialen, die zich mooi hadden aangekleed om een reis naar Londen te ondernemen, geheel in het zwart, met een ouderwetse jas aan, een pantalon die een weinig te nauw en te kort was, en een bolhoedje.

De verkleeding had zeker geen tien minuten geduurd.

De twee vrienden haastten zich door het park, en bevonden zich een ogenblik later op straat, waar zij dadelijk een taxi aanriepen, die hen binnen enkele minuten voor het huis van professor Nicholson in de Victoriastraat afzette.

HOOFDSTUK IV.

IN HET HOL VAN DE LEEUW

Toen zij aangebeld hadden werd de deur geopend door een oude bediende met een tamelijk onnozel gezicht, van wie men gerust kon aannemen, dat hij niets afwist van de eigenlijke aard van zijn meester.

— Is de professor thuis, vriend? vroeg Raffles, terwijl hij tegelijkertijd binnentrad.

— Neen, mijnheer. Het is thans niet het spreekuur van de professor.

De bezoeker trok een bedenkelijk gezicht.

— Is het al achter de rug?

— Neen, mijnheer, het begint over een half uur.

— O, dan zullen wij zolang wachten, riep Raffles verheugd uit. Wij komen helemaal uit Dundee om professor Nicholson te raadplegen over een ziekte van mijn broeder, die gij hier ziet. En het zou mij zeer onaangenaam zijn, als ik onverrichterzake zou moeten terugkeren, terwijl ik morgen beslist weer terug moet zijn.

Zonder het antwoord van de bediende af te wachten, was Raffles kalm binnentreden.

De twee vrienden bevonden zich nu in de vestibule van het huis, waarvan zij de inrichting reeds tamelijk goed kenden, doordat zij er reeds enige malen in andere vermomming waren geweest, ook reeds tijdens het leven van professor Shydrift, die het aan Nicholson had nagelaten, maar waarvan zij de geheel

men toch lang niet alle doorgrond hadden.

Raffles was kalm voortgelopen, schijnbaar zonder acht te slaan op de bediende, die waarschijnlijk zelden zulk een brutale patiënt in het huis van zijn meester gezien had.

Eindelijk zei de man:

— Ik weet niet of mijn meester dat wel zal goedkeuren, mijnheer.

— O, jawel, daar ben ik zeker van, Breng ons maar naar de wachtkamer, alsjeblieft.

De bediende ging hen schouderophalend voor, een brede trap op, die uitliep op een galerij, die zich over de gehele breedte van de vestibule uitstrekte.

Hij bleef staan voor een deur, waarop een bordje hing met het opschrift wachtkamer en liet de beide bezoekers binnen.

— Ziezo, nu zijn wij tenminste de eersten, riep Brand met een lachje van voldoening uit, terwijl hij binnentrad.

Het volgende ogenblik ging de deur achter de beide mannen dicht.

Zij wachtten, totdat de voetstappen van de bediende waren weggestorven, en wierpen toen een blik om zich heen.

Zij kenden deze kamer, waarin zij zich lange tijd geleden reeds eenmaal onder andere omstandigheden hadden bevonden.

Het was dezelfde, met zware meubels gemeubileerde, tamelijk donkere kamer, die slechts door een enkel raam licht

ontving, het waren nog dezelfde ouderwetse staalgravures in zwarte lijsten aan de wand.

Raffles verloor niet veel tijd met het bekijken van deze dingen.

— Dat is de deur naar zijn werkkamer, fluisterde hij, terwijl hij op een eikenhouten deur wees in een hoek van het vertrek, dicht bij de buitenmuur.

— Stel je eens voor dat hij toch thuis is, Edward, zei Brand waarschuwend op zachte toon.

— Neen, daarvoor zag die bediende er te dom uit. Hij zei, dat zijn meester niet thuis was, en ik geloof ook niet, dat Nicholson zo gauw van het bankgebouw terug kan zijn. Kom, laten wij ons toch maar een beetje haasten.

Raffles trad op de deur toe en draaide de kruk om.

Hij mompelde ongeduldig iets voor zich heen.

— Gesloten? vroeg Brand.

Raffles knikte, zonder te antwoorden.

Hij bedacht zich geen seconde, maar stak de hand in zijn zak en haalde er een klein bosje lopers uit.

— Wat ga je doen? vroeg Brand verschrikt.

— Die vraag is vrijwel overbodig, amice, antwoordde Raffles met een spottend lachje. Je ziet, dat ik lopers in mijn handen heb, en meestal dienen deze om een gesloten deur te openen.

Hij voegde de daad bij het woord en dadelijk daarop knarste een der lopers in het slot.

Een paar seconden verliepen, Raffles draaide nogmaals aan de kruk, de deur ging langzaam open...

De Grote Onbekende was een zeer voorzichtig man, en daarom had hij zijn bos lopers verruild tegen een deugdelijke revolver.

De voorzorgsmaatregel was echter overbodig, want het vertrek was verlaten.

Daar stond het machtige ouderwetse schrijfbureau, met de zware bureaustoel er voor, daar stonden de geweldige boekenkasten, die bijna tot aan de zoldering reikten, en daar waren ook de kasten met verschillende preparaten, flessen en chirurgische instrumenten.

Raffles herkende dit alles met één oogopslag.

Al deze voorwerpen waren het eigendom geweest van professor Shydrift, en zijn opvolger had er zich niet van willen ontdoen.

Raffles wenkte Brand, die enigszins aarzelend was achtergebleven en juist op dat ogenblik ging in de spreekkamer de telefoon over die op het schrijfbureau stond.

Raffles bedacht zich geen seconde.

Met een paar stappen was hij bij het toestel, nam het van de haak en bracht het aan zijn oor.

Hij maakte de stem van professor Nicholson zo goed mogelijk na, toen hij in het toestel riep:

— Hallo.

Charles Brand keek vol aandacht naar het gelaat van zijn vriend, waarop echter niets dan verbazing en tevens enig ongeduld te lezen stond.

Toen hoorde Brand hem zeggen:

— Herhaal u het alstublieft nog eens, dan zal ik het noteren.

Raffles haalde een blocnote uit zijn zak, alsook een potloodje en maakte zich gereed om te schrijven:

— Geef nu nog eens op, zei hij.

En toen vernam Brand de woorden:

— A — 5 17 — Z — V. Nog iets? Overigens alles in orde? Het is goed.

Brand had vol verbazing toegelisterd.

Hij zag hoe Raffles de zonderlinge boodschap nog eens nalas, waarop hij zijn blocnote in zijn zak liet glijden.

— Wat duivel, moet dat betekenen? riep Brand uit, luider dan in de gegeven omstandigheden wel raadzaam was. Wat wil dat zeggen? Ik gaf er wat om als ik...

Maar verder kwam hij niet.

Hij had Raffles onder het spreken aangekeken en zag nu hoe diens ogen strak op de tussendeur gevestigd waren, waardoor zij zoëven waren binnengekomen.

Brand volgde de richting van zijn blik en kon een kreet van schrik nauwelijks onderdrukken.

Op de drempel stond een afzichtelijk oud wijf.

Haar ogen waren donkerbruin, bij

zwart af en hadden een schitterende glans, toen zij beurtelings op de twee indringers gevestigd waren.

Zij was gekleed in een zwarte, versleten japon, waarover zij een schort droeg maar het ene kledingstuk zowel als het andere, waren herhaalde malen gelapt en zaten vol vlekken.

Haar grijs haar hing haar in slierten langs het ingevallen gelaat.

Dat wijf was Kate, de huishoudster van professor Shydrift, die, evenals al zijn meubelen en boeken, aan zijn vriend en vertrouwde Nicholson was overgegaan, en die zij thans diende met dezelfde blinde ijver en de slaafse gehoorzaamheid als haar vroegere meester.

Blijkbaar was zij door de bediende op de hoogte gesteld van de komst der bezoekers en misschien had zij ook wel iets gehoord.

Hoe het ook zij, zij stond daar nu en nam de twee mannen met een blik van wantrouwen in haar donkere ogen op.

Het kleine groepje stond wel een minuut roerloos in dezelfde houding.

Het was duidelijk als de dag, dat de twee partijen aanstonds gevoeld hadden, dat zij als vijanden tegenover elkander stonden.

De huishoudster was de eerste, die sprak.

— Wat doet gij hier? vroeg zij met een scherpe stem.

— Wij komen de professor raadplegen, juffrouw, antwoordde Raffles met zoetsappige vriendelijkheid.

— Heeft men u dan niet gezegd, dat hij niet thuis was? vroeg het wijf.

— Inderdaad, juffrouw, nu gij 't zegt geloof ik het ook wel, antwoordde Raffles.

— En komt gij hier dan toch maar binnen?

— Ik wilde zo gaarne de inrichting van de spreekkamer van een beroemde professor eens zien, zei Raffles.

Het wijf liet een schril lachje horen.

— Denk je mij voor de gek te kunnen houden? riep zij uit, terwijl haar ogen boosaardig flikkerden. Denkt gij soms, dat ik niet weet, dat die deur gesloten was?

— Wat zeg je daar toch allemaal, juf-

frouw? vroeg Raffles onschuldig, die deur daarginds was open, althans niet op slot.

— Dat is gelogen, riep de huishoudster driftig. Gij hebt die deur door slinkse middelen geopend. En wilt gij mij eens zeggen wat die revolver daar op tafel wel beduidt?

— Per ongeluk uit mijn zak gegleden, juffrouw.

— O ja? Is het telefoontoestel soms ook per ongeluk van de haak gegleden, juist in uw hand? Hebt gij ook per ongeluk een boodschap opgenomen, die voor mijn meester bestemd was?

Raffles keek het wijf strak aan.

Hij begreep nu dat zij hem zoëven verrast had en zeer waarschijnlijk de boodschap had gehoord, die hij had onderschept.

Hij zag in, dat hij er het verstandigst aan zou doen, het huis te verlaten, want wie kon zeggen, over welke middelen dit boosaardige wijf beschikte?

Hij gaf Brand dus een snelle wenk en trad op de middendeur toe, waardoor zij waren binnengekomen.

Daar de huishoudster van professor Nicholson onbeweeglijk op dezelfde plaats bleef staan, was Raffles wel genoodzaakt haar opzij te duwen.

— Wees zo goed wat plaats voor ons te maken, juffrouw, zei hij spottend. Wij hebben op dit ogenblik hier niets meer te doen.

— En denkt gij, dat ik jullie zal laten gaan, zoals gij gekomen zijt? krijste het wijf, terwijl zij Raffles een valse blik toewierp. Je bent hier als een dief binnengekomen en ik weet hoe men met dieven moet omgaan.

Tegelijkertijd snelde Raffles voorbij en naar de schrijftafel toe.

Zij griste het telefoontoestel van de haak en riep in de hoorn:

— Verbind mij onmiddellijk met Scotland Yard, juffrouw.

Terwijl zij sprak, haalde zij tegelijkertijd een hefboom over, die achter de schrijftafel was bevestigd.

De tussendeur ging dicht en zou zich het volgende ogenblik gesloten hebben, als Raffles niet vliegensvlug zijn voet tussen deur en drempel geschoven had.

Hij wierp het wijf een spottende blik toe en vroeg:

— Krijgt gij nog geen antwoord van Scotland Yard? Dat verwondert mij niet. Ik zou mij de moeite maar besparen, als ik u was, want ik wil het u wel bekenen, ik heb zoëven de draad doorgesneden.

De vrouw liet een knetterende vloek horen en legde het toestel neer.

Zij tastte naar haar zak, maar de twee vrienden wachtten het ogenblik niet af, dat zij genoodzaakt zouden zijn, geweld te gebruiken.

Raffles trok de deur naar zich toe, hetgeen nu vrij moeilijk ging, daar deze blijkbaar door een ware veer of luchtdrukapparaat in bedwang werd gehouden, en het volgende ogenblik hadden de twee mannen het vertrek verlaten en

viel de deur met een harde slag achter hen in het slot.

Zij verloren geen tijd en liepen haastig de trap af.

In de vestibule liep de oude bediende met zijn handen op de rug heen en weer.

Hij keek de gewaande patiënten met een suffige blik in zijn schelvisogen en met open mond aan, en stamelde toen:

— Zijt gij terug heren? Wilt gij niet op de professor wachten?

— Wij hebben geen tijd meer, vriend, antwoordde Raffles.

De bediende opende de deur voor de bezoekers, en Raffles en Brand haastten zich naar buiten.

Bijna waren zij tegen iemand aangelopen, die juist het huis wilde binnentreden.

Het was professor Nicholson.

HOOFDSTUK V.

RAFFLES TREEDT OP ALS DETECTIVE

Een ogenblik keken de twee doodsvijanden elkander aan.

Toch was de uitdrukking in hun beider blik geheel anders, want Raffles wist heel goed, dat hij tegenover de man stond, die hem reeds herhaalde malen het leven had trachten te benemen, terwijl op het smalle gelaat van de Koning der Misdaad niets anders te lezen viel dan het gewone wantrouwen, dat hij tegen iedere bezoeker koesterde.

Den ogenblik bleven de drie mannen doodstil staan.

Toen lichtte Raffles zijn hoed op, mompelde een paar woorden van verontschuldiging en daalde de stoep af,

door Brand gevolgd.

Toen zij nog een blik achter zich wierpen, zagen zij dat professor Nicholson nog steeds het huis niet was binnengegaan en hen nastarde.

Hij ging echter onmiddellijk naar binnen, toen hij zag, dat men naar hem keek.

Raffles riep de eerste de beste taxi aan, die de twee vrienden tot dicht bij 't huis in de Cromwellstreet bracht.

Zij gingen het huis binnen, na van de kleine tuinpoort gebruik te hebben gemaakt en hun weg door het park te hebben genomen.

Zij ontdeden zich eerst van hun ver-

momming en vonden elkander terug in de bibliotheek.

Raffles was daar het eerst en toen Brand op zijn beurt binnentrad, vond hij zijn vriend gebogen over een klein stukje papier, dat voor hem op de tafel lag.

Met het hoofd in de handen scheen hij het binnenkomen van Brand niet te hebben opgemerkt.

Brand legde zijn hand op de Grote Onbekende en vroeg nieuwsgierig:

— Wat heb je daar?

— Op dit papiertje staat de boodschap, welke ik zoëven door de telefoon van Nicholson heb opgevangen.

— En heb je de betekenis van die cijfers en letters reeds gevonden?

Raffles keek Brand met zijn grote grijze ogen verwonderd aan.

— Je doet me te veel eer aan met die vraag, amice. Ik wil mijzelf niet dommer voordoen, dan ik ben en ik erken, dat ik het tamelijk ver gebracht heb in de oplossing van geheimschrift, maar tot dusverre zijn deze paar cijfers en die paar letters een ondoorgrondelijk raadsel voor mij. Je ziet, dat ik er geen doekjes omwind. Voor het overige is hier in het geheel geen sprake van geheimschrift, maar van een geheime boodschap en dat is heel iets anders.

Brand was naast Raffles komen staan en wierp een blik op het papiertje.

Half voor zich heen herhaalde hij wat hij daar las: — A 5 — 17 Z V.

Hij wreef peinzend met zijn hand over het voorhoofd en zei schouderophalend:

— Ik moet erkennen, dat ik er evenmin iets van begrijp.

— Dan zijn wij dus even ver, merkte Raffles droog op. Maar dit is in ieder geval zeker, dat het een geheime mededeling is, anders zou deze natuurlijk niet op deze wijze, onbegrijpelijk voor derden, zijn overgebracht.

Raffles dacht nog enige tijd na en hief toen met een ruk het hoofd op.

— Hoe heet de bankier ook weer, bij wie wij Nicholson hebben zien binnengaan?

— Airedale heet de man.

— Wat zou je er dan van zeggen, als

we voorlopig de eerste A van de geheimzinnige boodschap met zijn naam verbonden?

Brand keek verwonderd op, maar toen begonnen zijn ogen te schitteren.

— Dat is volstrekt niet onmogelijk, riep hij uit.

— Ik zeg natuurlijk niet, dat 't zo is, maar het feit dat Nicholson daar binnenging, moet ons natuurlijk te denken geven. Welnu dan zouden we nog wat verder kunnen gaan en eens veronderstellen, dat die 5 een datum is. Wij zijn thans in de maand mei, dat wil zeggen in de vijfde maand van het jaar.

— Laten wij ook dat eens aannemen, zei Brand. Maar nu nog het getal 17?

— Wel het is nu de 13de. Er is dus niets tegen, dat wij voorlopig 17 eveneens als een datum aannemen.

— En de Z?

— Zaterdag.

— Dat kan. De 17de valt op zaterdag. Maar nu de V nog.

— Ja, dat is wat lastiger. Ik geloof ook niet, dat het ons iets zou helpen, naar de betekenis van die letter te zoeken, als wij tenminste niet wat meer gegevens hebben.

— Maar hoe zouden wij daaraan moeten komen?

— Dat is, dunkt mij, nogal eenvoudig: door ons naar bankier Airedale te begeven.

— Wil je hem waarschuwen tegen Nicholson? vroeg Brand op ongelovige toon.

— Dat natuurlijk niet, want dat zou geen doel hebben. Ik weet niet, wat Nicholson als reden van zijn bezoek heeft opgegeven, maar hij is een veel te slim man om er niet voor te zorgen, dat er in dat opzicht volstrekt geen wantrouwen kan bestaan. Hij zal gezegd hebben, dat hij enige effecten te verzilveren had, of hij is misschien met een cheque op de bank van Airedale aangekomen, of iets anders van die aard. Ik hoop echter, dat wij dat daarginds wel te weten zullen komen.

— Je bent dus werkelijk van plan naar Airedale toe te gaan?

— Stellig. Ik ben er van overtuigd, dat Nicholson daar niet veel goeds

kwam uitrichten. Wij zullen ons vermommen als detectives, als je daar niets op tegen hebt.

— Ik zou niet weten waarom.

— Onder dat mom zullen wij wel te weten komen wat het doel van Nicholson's bezoek kan zijn. Kom, wij moesten maar direct gaan.

Raffles stak het papiertje zorgvuldig bij zich en voerde de jongeman de kamer uit.

Het duurde niet lang of de twee onafscheidelijke vrienden hadden opnieuw met grote zorg hun uiterlijk een gehele verandering laten ondergaan.

Men zou gezworen hebben een paar van die scherpzinnige detectives voor ogen te hebben, waarop Scotland Yard zich zoveel laat voorstaan.

Zij waren als het ware twee nieuwe mensen geworden, met een andere gedaatsvorm, een andere spraak en ander hoofdhaar.

Opnieuw verlieten zij het huis langs het park en namen in de Cromwellstreet een taxi, die hen binnen enkele minuten naar het bankgebouw van Airedale zou brengen.

Een zware poort, waarvan de deuren overdag openstonden, gaf toegang tot een overwelfde doorrit, waarop de voornaamste toegangen van het gebouw uitkwamen.

Gelijkvloers bevond zich een reeks kleine vensters, die van dikke tralies voorzien waren, en die blijkbaar tot de safe behoorden en tot de verschillende banklokaliteiten.

Raffles bekeek het gebouw met het oog van een kenner.

— Het ziet er zo op het oog nog al stevig uit, zei hij op gedempte toon tot Brand. Maar ik ken deze soort vestingen. De schijn bedriegt hier en ik geloof wel, dat ik in dit bolwerk tot bescherming van andermans geld enige zwakke plekken zou kunnen aanwijzen. Maar daarvoor komen wij nu niet. Wij komen, althans voor het ogenblik, als fatsoenlijke leden der maatschappij. Wat het later zal worden, moet de toekomst maar uitwijzen.

Onder het spreken waren de twee vrienden de koetspoort doorgegaan en

gingen nu de marmeren treden van een lage stoep op, die toegang gaf tot de deuren van het bankgebouw, waarbij een portier in een eenvoudige livrei gekleed de wacht scheen te houden.

Hij kwam dadelijk op de bezoekers toe en vroeg:

— Waarmede kan ik de heren van dienst zijn?

— Wij wensen Mr. Airedale te spreken, antwoordde Raffles.

De portier nam hem scherp op, gelijk hij uit gewoonte deed met iedere bezoeker en zei toen:

— Mag ik uw naam weten?

— Die doet er weinig toe, antwoordde Raffles bedaard. Gij kunt aan Mr. Airedale zeggen, dat twee particuliere detectives hem wensen te spreken over een zaak waarvan hij zelf de ernst zal inzien.

De portier was bij het horen van deze woorden verschrikt achteruit gestapt.

Geen wonder, want het woord detective moest in een huis als dit wel een onaangename klank hebben.

Hij herstelde zich echter spoedig en vroeg:

— Is Mr. Airedale van uw komst verwittigd?

— Neen, hij verwacht ons niet.

— Dan zult gij enige ogenblikken moeten wachten, want er is juist een bezoeker bij Mr. Airedale.

— Dan zullen wij wachten, hernam Raffles kalm.

— Wees zo goed, in deze wachtkamer te gaan.

De twee vrienden volgden het verzoek op, maar moesten bijna een half uur wachten, gedurende welke tijd zij zich bezig hielden met het doorbladeren van enige der talloze financiële tijdschriften, die op de leestafel van de wachtkamer verspreid lagen.

Eindelijk kwam de portier weer binnen en verzocht hen hem te willen volgen.

Hij bracht hen door een grote vestibule, die door alle verdiepingen van het huis heen reikte, een brede trap op, en gaf hen op de eerste verdieping over aan een jonge bediende, die hen naar

de privé werkkamer van de bankier bracht.

Hij diende de bezoekers aan, die een ogenblik later tegenover Mr. Airadale, een der grootste bankiers van Londen stonden.

Airedale was het type van de Londen-se geldman, met vierkante kaken als een bulldog, witte bakkebaardje en een bijna kaal hoofd waarop de weinige haren met de uiterste zorg waren verdeeld.

Hij zat achter een met papieren overdekte buitengewoon grote schrijftafel, die met groen laken bekleed was en speelde met zijn donker omrande bril, terwijl hij de binnentredenden uit zijn kleine donkere ogen een doordringende blik toewierp.

Op enige afstand zat zijn secretaresse voor een schrijfmachine.

— Gij zijt detectives? vroeg Airedale ten slotte, terwijl hij de bril op zijn neus plaatste.

— Om u te dienen, Mr. Airedale.

— Mag ik u vragen waarom ge mij persoonlijk wilt spreken?

— Omdat de zaak waarvoor wij komen wellicht van groot belang kan zijn, antwoordde Raffles terwijl hij tevens een blik op de secretaresse wierp, een knap, jong meisje met prachtig zwart haar.

De bankier had de richting van die blik gevolgd, en zei enigszins geïrriteerd:

— Gij kunt vrijuit spreken, heren. Deze dame is mijn privé-secretaresse.

— Dat geloof ik gaarne, Mr. Airedale, zei Raffles, zonder zich van zijn stuk te laten brengen, maar veroorloof mij de vraag, alvorens ik tot het doel van mijn bezoek kom, of zij reeds lang in uw dienst is, waarmede ik natuurlijk hoegenaamd niets onaangenaams bedoel.

De bankier had de wenkbrauwen gefronst, maar de secretaresse stond zonder een woord te spreken op en verliet onmiddellijk het vertrek door een tweede deur.

— Ik moet zeggen, dat ik uw wijze van optreden niet zeer apprecieer, te meer daar ik nog niet eens weet wat gij van mij wilt, riep Airedale gepikeerd uit. Mijn secretaresse is reeds bijna een vol

jaar in mijn dienst, en dat tot mijn volle tevredenheid.

— Een vol jaar? herhaalde Raffles ironisch, dat is inderdaad buitengewoon lang. Laat mij u echter mogen zeggen, Mr. Airedale, dat ik in mijn praktijk kassiers en ander bankpersoneel gekend heb, die zevenentwintig jaar bij een en dezelfde patroon waren geweest, en hem in het achtentwintigste voor een burgemansvermogen bestalen, waarmee ik alleen maar zeggen wil dat men altijd de nodige voorzichtigheid in acht moet nemen.

De bankier haalde ongeduldig de schouders op en wilde iets zeggen, maar Raffles ging onverstoord voort:

— Het spreekt vanzelf dat ik er niet aan denk maar enige twijfel te koesteren aan de betrouwbaarheid van uw secretaresse, maar voorzichtigheid is de moeder van de porseleinkast.

Airedale keek de gewaande detective met grote ogen aan en stond blijkbaar in beraad of hij de man zou verzoeken om heen te gaan of niet.

Daarop haalde hij onverschillig de schouders op en zei:

— Gij kunt zeggen, wat gij wilt, mijnheer de detective, maar ik vertrouw Miss Umpire volkomen.

— Zoveel te beter, hernam Raffles kortaf. Het is niet om iets kwaads te zeggen van uw secretaresse, maar...

Een vuistslag op de tafel deed hem zwijgen.

Airedale was nu rood in zijn gezicht geworden en riep:

— Voor den duivel, mijnheer, zeg rond uit wat gij van Miss Umpire te zeggen hebt, want daarvoor komt gij zeker. Wat hebt gij ten hare laste in 't midden te brengen?

— Minder dan niets Mr. Airedale, antwoordde Raffles rustig. Ik ben alleen maar een weinig wantrouwend uitgevallen en ik laat mij geen knollen voor citroenen verkopen.

Met stijgend ongeduld had de bankier naar deze uiteenzetting geluisterd, en Brand keek met innerlijke verbazing naar zijn vriend, daar hij zich volstrekt niet kon begrijpen, wat diens breedsprakigheid feitelijk te betekenen had.

Raffles was onder het spreken ongemerkt naar de deur geschoven, waardoor de secretaresse verdwenen was.

Hij was er nu met een stap bij, en rukte de deur eensklaps open.

Hij keek een ogenblik in het aangrenzende vertrek, en deed de deur toen weer langzaam dicht, terwijl een glimlach om zijn dunne lippen verscheen.

Daarop mompelde hij half voor zich heen:

— Nu doorzie ik de zaak.

— Wat doorziet gij? riep Airedale uit terwijl hij zijn woorden door een vuistslag vergezeld deed gaan. Wat hebt gij daar gezien?

— Een lege kamer, Mr. Airedale, niets

dan een lege kamer, antwoordde Raffles droogweg. Zoals de waard is vertrouwt hij zijn gasten.

Airedale liet zich met een machteloos gebaar achterover in zijn stoel vallen.

Eindelijk vond hij de kracht om te zeggen:

— Gij zijt een merkwaardige detective. Wilt ge mij nu eens eindelijk zeggen wat gij hier komt doen?

— Daar kom ik toe, Mr. Airedale, daar kom ik toe. Haastige spoed is zelden goed. Wie het onderste uit de kan wil hebben, krijgt 't deksel op zijn neus. Ik wilde u alleen maar even komen zeggen, dat ik sterke vermoedens heb, dat men u binnenkort zal willen bestellen.

HOOFDSTUK VI.

NIEUWE PLANNEN

Bij het horen van deze woorden bleef Airedale Raffles enige tijd met uitpuilende ogen aanstaren.

Toen hapte hij enige malen naar adem, als een vis die op het droge ligt en stamelde:

— Mij bestellen? Weet gij dat zeker? Wanneer? Wie? Waarom?

— Ik kan u helaas, op al die vragen geen antwoord geven, Mr. Airedale, behalve natuurlijk op de laatste. De reden van een diefstal is meestal deze, dat de dief zich verrijken wil met andermans geld.

— Maar wat weet gij dan, mijnheer? Welke zijn uw vermoedens? Wat hebt gij ontdekt? Wanneer moet die diefstal plaats vinden?

— Ik herhaal, Mr. Airedale, dat gij waarschijnlijk op die vragen beter antwoord zult kunnen geven dan ik, hernam Raffles.

Hij keek om zich heen en trok toen een stoel naar zich toe, terwijl hij Brand

wenkte om hetzelfde te doen.

— Gij veroorlooft mij, dat wij even plaats nemen, Mr. Airedale? vroeg hij.

— Neem mij niet kwalijk, dat ik u nog geen stoel gepresenteerd heb, stamelde de bankier, die blijkbaar zeer zenuwachtig was.

— En zeg mij nu wat gij weet, mijnheer, of wat gij van mij wenst te weten, riep de bankier uit, die blijkbaar op hete kolen zat.

— Dat zal ik u zeggen. De wijze waarop wij het plan ontdekt hebben doet er niet toe, want dat zijn beroepsgeheimen.

— Waart gij misschien van plan op de 17de van deze maand een of andere zaak af te handelen, geld te ontvangen, goud te verzenden, of iets dergelijks?

Airedale schoof zijn stoel met een ruk achteruit en verbleekte.

Toen vroeg hij, stotterend van aandoening en schrik:

— Hoe weet gij dat... ik wil zeggen: Waarom denkt gij dat?

Raffles wist nu dat hij op het goede spoor was.

Zijn scherpe blik had de verandering op het gelaat van Airedale waargenomen en zijn gebaar van schrik verrast.

Hij antwoordde dan ook rustig:

— Ik zie, dat onze vermoedens juist waren, en ik zou u wel willen vragen ons ronduit met ja of neen te antwoorden. Dat is in uw geval het beste wat gij doen kunt.

De bankier scheen even in tweestrijd te verkeren.

Toen viel hij uit:

— Ik kan mij niet voorstellen, hoe dit bekend kan zijn geworden. Ik meende het goed geheim te hebben gehouden. Ja, mijnheer, het is waar, aanstaande zaterdag wordt voor ons een belangrijke dag. Gij schijnt er al veel van te weten, ik geloof dat ik het beste doe het u maar te vertellen. Op de 17de mei zouden wij een grote voorraad gouden staven, ten bedrage van ruim achttien miljoen pond sterling naar Frankrijk verzenden, en wel naar het Credit Lyonnais. Bij mijn weten dragen alleen de procuratiehouder, de eerste kassier, de boekhouder en ik zelf van dit voornemen kennis.

— Is het uitgesloten, dat een van de drie andere heren zich iets heeft laten ontvallen?

— Dat acht ik hoogst waarschijnlijk onmogelijk, mijnheer, riep Airedale uit.

— Hoe zo?

— Wel, de procuratiehouder is een mijner oudste vrienden en ik werk reeds meer dan vijftig jaar met hem samen; de eerste kassier is een man van vierenzestig jaar, die veertig jaar in dienst van mij en van mijn vader is geweest, en ook de boekhouder heeft bijna veertig dienstjaren. Ik herhaal, dat ik eerder mijzelf zou wantrouwen dan een van hen.

— Toch moet het geheim zijn uitgelekt, Mr. Airedale, of om juist te zijn: er zijn hier mensen, die het er op toelleggen achter uw geheimen te komen.

Airedale haalde zijn zakdoek uit zijn zak en bette er zijn voorhoofd mee.

— Vreselijk, steunde hij.

— Ik erken, dat het onaangenaam is, Mr. Airedale, vervolgde Raffles rustig.

Hebt gij soms vermoedens?

Airedale tastte naar zijn hoofd en zei:

— Ik kan niet meer denken. Het is ontzettend, ik kan niet geregeld nadenken, ik heb wel zeventig man personeel, hoe kan ik weten, wie mij zo schandelijk bedriegt?

— Ik erken dat het een lastig geval is, Mr. Airedale, maar toch zal 't noodzakelijk zijn, dat gij er achter komt, als gij er tenminste op gesteld zijt, de bedrivers te ontmaskeren. Als gij werkelijk niet weet of vermoeden kunt wie van uw bedienden op slinkse wijze achter uw geheim is gekomen, dan is er slechts één middel om het te ontdekken.

— Noem mij dat middel, mijnheer, riep Airedale uit.

— Gij hebt niets anders te doen dan mij tijdelijk in dienst te nemen, zogenaamd als een uwer employé's.

— Met welk doel als ik vragen mag?

— Natuurlijk met het doel om op mijn beurt als spion te kunnen optreden.

— Dat is wel een goed denkbeeld. Wanneer wilt gij beginnen?

— Aanstonds, Mr. Airedale. Tijd is geld.

— Gij zijt particulier detective? Vindt gij het noodzakelijk, dat ik Scotland Yard waarschuw?

— Ik zou u in overweging willen geven, dat nu nog na te laten. Wij kunnen het naderhand altijd nog doen. Voor het ogenblik geloof ik dat het beter is dat de zaak onder ons blijft.

— Gij hebt gelijk, dat ben ik met u eens. Goed dan, ik beloof u dat ik de zaak voorlopig geheim zal houden, maar gij zult mij natuurlijk niet euvel duiden, dat ik mijn maatregelen neem, om het vervoer van de goudzending te beveiligen.

— Daarin ben ik het geheel met u eens, Mr. Airedale. Ik zou in uw geval niet anders handelen. Mag ik u vragen of de wijze waarop het vervoer zal plaats hebben bij de drie heren, die gij zoëven genoemd hebt, bekend was?

— Dat wil zeggen, alleen bij de procuratiehouder. Hij had het zelfs op papier staan.

— Dan zijn wij al heel wat verder. Ik verlaat u dus nu aanstonds met mijn

collega, en ik kom onder een andere gedaante terug, want misschien heeft men mij hier wel zien binnengaan.

— Wanneer kunt gij terug zijn?

— Ik denk ongeveer over een uur.

— Ik zal u verwachten en u nog vanmiddag in dienst stellen. Wat dunkt u van de betrekking van tweede klerk?

— Ik vind het uitstekend. Kom mee, collega, dan zullen wij de val voor de heren gaan opzetten.

Raffles en Brand namen afscheid van de bankier, die blijkbaar nog steeds niet van zijn schrik hersteld was en vertrokken.

Zij gingen snel de trap af, werden beneden door de portier uitgelaten en stonden even later weer op straat.

Raffles wenkte een taxi, die hen spoedig tot dicht bij hun huis in de Cromwellstreet moest brengen.

Zodra de auto zich in beweging had gezet zei Brand:

— Wat was er eigenlijk met die secretaresse?

— Och, niet veel bijzonders, de jonge dame had in de zijkamer staan luisteren. Toen ik de deur opentrok zag ik een slijp van haar jurk door een tweede deur verdwijnen.

— Maar dan is hier sprake van een heel komplot, Edward.

— Het scheelt althans niet veel, en ik wil mijn hele leven detective blijven in plaats van gentleman en inbreker als Nicholson hier niet de hand in het spel heeft.

Het gelaat van Brand vertrok, zodra hij de naam hoorde noemen van de man die Raffles als zijn doodsvijand moest beschouwen, van de Koning van de Misdad en die met de Grote Onbekende in een strijd op leven en dood was gewikkeld, waarbij geen der beide partijen van toegeven wist.

Professor Nicholson was de man, die als geleerde een grote naam in de wetenschappelijke wereld had, niet alleen in Engeland maar ook ver buiten de grenzen en van wie zeker niemand een ogenblik zou durven vermoeden, dat hij een der gevaarlijkste misdadigers van de gehele wereld was.

— Zou je werkelijk denken, dat hij

hierbij betrokken is? vroeg de jonge man na enige ogenblikken.

— Ik durf er althans heel wat onder verwedden, Charles. Het ruikt een uur in de wind naar professor Nicholson. Het is geheel en al zijn methode.

— Dat is zo. Het is reeds enige malen voorgevallen, dat hij op deze manier een goede slag heeft voorbereid bij verschillende bankiers. Hoe hij aan de nodige papieren en aanbevelingen weet te komen is een raadsel, maar hij heeft ze, dat is zeker.

— Het gezicht van die secretaresse kwam mij aanstonds bekend voor, heren Raffles. Ik meen haar eens ontmoet te hebben in een dievenkelder geruime tijd geleden. Het is waar, dat zij toen geen zwarte was maar een blondine, maar het is geen kunst meer om haar een andere kleur te geven.

— Zou zij het dan zijn, die het plan van de goudzending ontdekt had?

— Dat is natuurlijk niet uitgesloten, maar Nicholson is wel de man om meer pijlen op zijn boog te hebben. Ik vermoed dus, dat er onder het andere personeel nog wel iemand zal zijn, of wie weet wel meer personen die bij de zaak betrokken zijn, en die door Nicholson als spionnen in de vesting zijn geplaatst, waarbij wij natuurlijk moeten aannemen, dat we hier inderdaad met die geslepen bandiet te maken hebben. Dat zal trouwens spoedig genoeg blijken.

— Toen je die secretaresse zag weglopen, waarom heb je Airedale toen niet direct gewaarschuwd?

— Dat zou niet zeer verstandig geweest zijn, zei hij glimlachend. Het zou me waarschijnlijk zeer moeilijk vallen om het te bewijzen, want Nicholson is zo glad als een aal, en ten tweede zou ik dan denkkelijk mijn eigen ruiten hebben ingegooid, want ingeval van een arrestatie zou de zaak natuurlijk aanstonds ruchtbaar worden bij de politie, en dan zou mijn rol hier uitgespeeld zijn. En ten slotte geeft het mij veel meer voldoening, als ik de zaak teneinde toe kan volgen en het plan van Nicholson op het laatste ogenblik in duigen kan doen vallen, hem de buit als het ware voor de

neus wegkapen. Ik geef je de verzekering Charles, dat het een aangename gewaarwording zal zijn, iemand anders de kastanjes voor me uit het vuur te laten halen, vooral als die andere je doodsvijand is.

Hij begreep zeer goed alle gevaren, die verbonden waren aan de onderneming welke Raffles blijkbaar zoëven op touw had gezet, en waarvan hij zelf de bijzonderheden nog niet kende.

Hij maakte echter geen enkele opmerking, en daar ook Raffles in zijn eigen gedachten verdiept bleef, bereikten zij zwijgend de plek waar de chauffeur van de taxi op verzoek van Raffles stopte.

Raffles en Brand legden de verdere afstand naar het huis te voet af, en het duurde niet lang of Raffles was bezig zich in zijn slaapkamer opnieuw te vermommen.

Brand keek daarbij toe, en verwonderde zich voor de zoveelste maal over de buitengewone bekwaamheid welke Raffles hierbij tentoon spreidde.

Zijn gelaat veranderde niet alleen, maar het was tevens alsof zijn gehele gedaante inkromp, of hij magerder werd, of zijn borst inviel, en zijn schouders optrokken.

Nauwelijks een half uur later wendde Raffles zich om en vroeg glimlachend:

— Hoe vindt je me?

— Bewonderenswaardig, riep Brand

uit.

Met recht mocht hij dit zeggen, want voor hem stond het type van een aftandse Londense klerk, die zijn eerste jeugd achter zich heeft, een verschrompeld, droog, ineengedoken mannetje met weinig sluik haar, dat ternauwernood een glimmende puntschedel bedekte, een groezelige gelaatskleur, en een kleine, stompe neus, waarop een grote wrat prijkte.

Hij droeg een zwart pak, kaal op de naden, en waarvan de broek hem te kort en te nauw was, zodat men daaronder zijn sokken zag uitkomen.

Zijn toilet werd voltooid door een bolhoedje, glimmend van ouderdom, en een tiental jaren bij de mode ten achter.

Raffles raadpleegde zijn horloge.

— Het is tijd om te gaan, Charles, zei hij.

— En wat is nu eigenlijk mijn rol, Edward? vroeg Brand.

— Jouw rol is om voorlopig niets te doen en kalm af te wachten, antwoordde Raffles glimlachend. Natuurlijk zou ik je hebben meegenomen, om daarginds met mij op post te staan, maar bij een dergelijke onderneming, waar het alleen maar op grote oplettendheid aankomt, is men beter alleen.

— Wanneer zie ik je terug?

— Ik denk nog vannacht, maar het zal wel erg laat worden.

HOOFDSTUK VII.

DE NACHTWAKE

Een uur na zijn vertrek, op de minuut af, stond Raffles opnieuw, nu verlegen met zijn hoed tussen de vingers ronddraaiend voor de bankier, die geruime tijd nodig had alvorens hij zich liet overtuigen, dat dit zielige mannetje met zijn smalle borst en zijn gebogen rug

dezelfde was als de krachtige gespierde detective, die een uur geleden tegenover hem had gestaan.

Toen hij eindelijk van zijn verbazing bekomen was vroeg hij:

— Gij zijt het dus werkelijk? Nu, ik moet zeggen, dat gij eer van uw werk

hebt; als gij mij zoëven uw penning niet hadt laten zien en mij niet alle bezonderheden nogmaals hadt verteld, dan zou ik het zeker niet geloofd hebben, dat gij het waart.

— Kan ik nu aanstonds aan het werk gaan, Mr. Airedale?

— Direct. Het treft bijzonder goed, dat juist heden een klerk zijn betrekking heeft opgezegd. Wees zo goed mij te volgen, dan zal ik u naar uw afdeling brengen.

— Tot uw dienst, maar wat ik zeggen wil, ik heb uw secretaresse hier niet aangetroffen, is zij reeds naar huis?

— Neen, zij gaat pas om zes uur, als het kantoor wordt gesloten.

— Waar is zij dan op het ogenblik?

— Zij heeft enige uren verlof gevraagd om een ziek familielid te kunnen bezoeken.

— Dat bevalt mij niet, mompelde Raffles tussen de tanden. Ik heb een hekel aan zieke familieleden. Het lieve kind zal mij toch, hoop ik, niet verdenken?

Raffles dacht nog na over deze vraag, toen hij reeds op de drempel stond van een zeer groot lokaal, dat met vijf ramen op de straat uitzag, welke, zoals bleek met ijzeren luiken konden worden afgesloten.

Hier zat het grootste gedeelte van het personeel te werken, een stuk of vijftig klerken, boekhouders, kassiers, typisten en andere employé's.

Bijna de gehele rechterwand van deze zaal was doorbroken met de loketgaten en grensde aan een brede vestibule, die voor het publiek toegankelijk was, hetwelk daar kwam voor allerhande geldzaken, prolongaties, verzilveren van coupons en andere bankaangelegenheden.

Dichtbij die loketten zaten de hoofdklerken, de kassiers en ook de boekhouder.

Achter in de zaal bevond zich een deur die correspondeerde met de werkkamer van de procuratiehouder en die juist tegenover de toegangsdeur gelegen was.

Raffles had dit alles met één oogwenk gezien, terwijl hij schuw met gebukt hoofd naar de plaats ging, welke Airedale hem aanwees.

Deze wenkte de boekhouder en de

hoofdkassier en zei op onverschillige toon:

— Dit is onze nieuwe man, Hudson. Hij is met het werk bekend. Geef hem voorlopig maar wat oude correspondentie, om zich in te werken.

Raffles zette zich ijverig aan het werk dat hem was voorgelegd, maar toch niet zo ijverig, of hij vond gelegenheid zijn omgeving nauwkeurig op te nemen.

Hij bestudeerde alle gezichten, die hij van zijn plaats kon waarnemen, maar dit bracht hem niet veel verder.

Hij trachtte vruchteloos een wenk of woorden op te vangen, tussen twee klerken, maar aldra had hij begrepen, dat hij op deze wijze niet veel verder zou komen.

— Dan zullen wij eenvoudig nog wat wachten, mompelde hij. Het is goed, dat ik wat boterhammen met kaas bij me heb gestoken, zodat ik niet van honger behoef om te komen. Het zal echter noodzakelijk zijn, dat ik de edele bankier en de procuratiehouder op de hoogte breng van mijn plannen.

Raffles vond gelegenheid die namiddag het grote lokaal te verlaten en een kort gesprek te voeren met Airedale en de procuratiehouder.

Daarna begaf hij zich weer gerustgesteld naar zijn plaats en wachtte daar kalm het sluitingsuur af.

De zesde slag van de grote klok had nauwelijks geslagen of men hoorde alom de schrijfmachines stoppen, laden toeflappen en het geritsel van de papieren, die werden weggeborgen.

Het personeel maakte zich gereed om naar huis te gaan.

De jongste bedienden, de klerken en de typisten waren er het eerste bij, om jassen en mantels aan te trekken.

De nieuwe bediende was echter een treuzelaar, want hij was een der laatsten, die in het lokaal achterbleef.

Hij had zorgvuldig zijn morsmouwen afgedaan, zijn vulpen dichtgedraaid, z'n papieren met grote zorg gerangschikt en weggeborgen, en eindelijk zijn goed gehaald uit het klerenkastje waarvan er een aantal tegen een der wanden van het souterrain stonden.

— Als je altijd zo vlug bent, Hudson,

dan houdt je het hier niet lang uit, riep de kassier hem toe, dwars door de nu verlaten zaal, terwijl hij als een der laatsten zelf bezig was zijn kas op te maken, om aanstonds het ontvangen geld en de effecten in de safe te gaan bergen.

Raffles mompelde iets onverstaanbaars bij wijze van groet en vertrok.

Langzamerhand begon de schemering te vallen.

Zonder zich te overhaasten volgde Raffles een gang, tot hij de grote vestibule met de loketten bereikte, sloop toen onhoorbaar en diepbukkend voorbij de loketten door de vestibule, zodat men hem onmogelijk kon zien, en bereikte zo langs een omweg de kamer van de procuratiehouder.

Deze scheen hem reeds verwacht te hebben en sloot zorgvuldig de deur achter hem.

— Hebt gij iets verdachts ontdekt? vroeg hij.

— Neen, mijnheer, nog niet, luidde het antwoord. Ik moet erkennen, dat het zeer moeilijk gegaan zou zijn. Ik hoop echter dat ik vanavond wat wijzer ben. Zoudt gij mij op een paar vragen willen antwoorden?

— Vraag maar op.

— Mr. Alredale heeft mij medege-deeld dat gij het plan der goudzending op papier hebt gezet. Wilt ge mij zeggen, wat ge er mede gedaan hebt? Hebt u 't misschien in uw schrijftafel gesloten?

— Daarin ligt het sedert vanmorgen. Tot die tijd heb ik het persoonlijk bij mij gedragen.

— Het is dus onmogelijk dat iemand er kennis van kan hebben genomen.

— Dat is volkomen buitengesloten.

— Kunt ge mij in de buurt van dit vertrek misschien een plek aanwijzen, waar ik mij verschuilen kan, en waar ik toch iets kan zien.

De procuratiehouder moest even nadenken, en antwoordde ten slotte:

— In de grote vestibule bevinden zich een aantal diepe kasten, waarvan de meesten echter niet gebruikt worden. Misschien zoudt ge u in een daarvan ver-dekt kunnen opstellen.

— Zijn die kasten tegenover de deur van uw kamer gelegen?

— Schuin er tegenover, aan de andere zijde van de vestibule, die ongeveer vier meter breed is. Maar waarom vraagt ge dat eigenlijk? Ge vermoedt toch, hoop ik niet dat men zal trachten het bewuste geschrift te stelen?

— Voor zo dom zie ik de bandieten niet aan, die het op het goud van uw patroon voorzien hebben, antwoordde Raffles glimlachend. Maar het is wel mogelijk, dat zij er eens een kijkje in willen nemen.

— Maar als ge dat vreest, dan neem ik het plan aanstonds uit mijn schrijftafel, riep de procuratiehouder verschrikt uit, terwijl hij reeds een stap naar zijn bureau deed.

Raffles hield hem echter met een gebaar terug.

— Als ge dat doet, mijnheer, dan zoudt gij het zijn, die het spel zou bederven, zei hij. Wellicht zoudt ge dan het goud kunnen beveiligen, maar de dieven die het willen stelen, zouden ontkomen.

— Maar ik kan toch 't papier niet onbeschermd laten liggen.

— Het is niet onbeschermd, mijnheer, want ik houd er de wacht bij, zei Raffles kalm. Wilt ge zo goed zijn, mij die bewuste kasten aan te wijzen, want ik moet mij zo spoedig mogelijk verschuilen. Ik zou u echter willen vragen vooral niets aan uw gewoonten te veranderen, want anders maken wij de bandieten schuw.

Onder het spreken had het tweetal het vertrek verlaten.

Zij staken nu de vestibule over, waar zich op dit ogenblik niemand meer bevond, daar het bankgebouw reeds om half zes voor het publiek gesloten was.

Snel onderzocht Raffles de kasten, waarvan er een viertal vlak naast elkan-der waren gelegen, schuin tegenover de deur van het vertrek hetwelk zij zoëven verlaten hadden.

Zij hadden alle een zeer eenvoudig slot en uit alle stak een sleutel.

Raffles opende een der kasten, waarvan hij de deur zodanig kon openen, dat hij door een kier juist de deur van het vertrek van de procuratiehouder kon zien, en wendde zich toen tot deze met de woorden:

— Nu zal ik u niet langer ophouden, mijnheer. Wij mogen volstrekt geen argwaan wekken, ik kan het hier best uithouden.

— Maar zult ge niet hongerig worden? Wilt ge niet wat eten?

— Geef u geen moeite, mijnheer, ik heb op alles gerekend.

— En als er iets gebeurt? Als er werkelijk iemand mijn kamer tracht binnen te dringen? Zult ge dan alarm maken?

— Ik zal zo stil als een muisje blijven, en mij in het geheel niet verroeren, mijnheer, antwoordde Raffles. Ik zeg u nogmaals dat zij, die het op het goud voorzien hebben, geen argwaan mogen koesteren, anders valt ons gehele plan in duigen. Morgen vroeg zal ik u het resultaat van mijn nachtwake wel meedelen.

Hij knikte de procuratiehouder nog eens toe, ging de kast binnen, na de sleutel aan de buitenzijde uit het slot te hebben genomen en bevond zich nu in een donkere ruimte, waarin volstrekt niets te onderscheiden was.

— Het is niet het aangenaamste verblijf, dat men zich denken kan, mompelde Raffles voor zich heen, maar ik heb niet veel keus. Wij moeten er maar van maken, wat er van te maken is.

Hij bracht zijn oog voor het sleutelgat en zag nu dat hij juist de deur aan de overzijde kon waarnemen.

— Mooier kon het niet, overdacht hij. Als de vriend, die ik hier verwacht geen geest is, dan zal ik hem wel zien passeren. En nu zal ik verder mijn ziel in lijdzaamheid moeten bezitten.

Raffles hurkte op de bodem van de kast neer en wachtte met het geduld van een kat.

Nu en dan bracht hij het oog voor het sleutelgat, maar het duurde niet lang of hij kon weinig meer onderscheiden, daar de vestibule slechts door een enkele lamp verlicht werd, die veel verder in

de gang hing.

Zo verliep het ene uur na het andere.

Het was doodstil in het grote bankgebouw en Raffles hoorde niets dan de gewone avondlijke geluiden van de straat.

Toen hij voelde dat hij wat honger kreeg, haalde hij wat brood en kaas te voorschijn en deed daar zijn maaltijd mede.

Nauwelijks had hij gegeten of het scherp gehoor van Raffles meende zachte voetstappen te horen, die sluipend naderbij kwamen.

Hij was het er nog niet over eens, of hij zich misschien vergist had, toen een zwak lichtschijnsel onder de reet van de deur in de kast binnendrong.

— Zo, zo... ik geloof dat daar onze vriend aankomt, mompelde Raffles in zich zelf. De vent heeft zich natuurlijk laten insluiten en nu zijn schuilplaats verlaten om op onderzoek uit te gaan.

Hij bukte zich en bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Juist zag hij hoe een donkere gedaante door de vestibule sloop.

De gedaante droeg een kleine elektrische handlantaarn, die een tamelijk helder licht verspreidde.

Nu en dan bleef de gedaante even staan, als om zich te vergewissen, dat zij niet gevolgd werd.

Voor de deur van de procuratiehouder stond de insluiper een ogenblik stil, en het oor van Raffles ving het zacht gemammel op van een bos lopers, die een voor een geprobeerd werden.

Na een paar minuten ging de deur langzaam open en de gedaante trad het vertrek binnen.

Blijkbaar om zich de aftocht te dekken, liet deze de deur openstaan, en plaatste de lantaarn op een kast.

Raffles kon dit alles zeer duidelijk onderscheiden, want het vertrek bevond zich bijna recht tegenover de schuilplaats van Raffles en hij kon een groot gedeelte van de kamer overzien.

HOOFDSTUK VIII.

HET PLAN VAN DE GOUDZENDING

Raffles zag hoe de grijze gedaante zich naar de schrijftafel begaf, en aanstonds met grote handigheid de verschillende laden begon te openen.

Eindelijk scheen de indringer te hebben gevonden wat hij zocht.

Raffles zag dat hij een vel papier in de handen had en zich daarmee naar de elektrische lamp begaf om bij het licht daarvan de inhoud beter te kunnen lezen.

Het licht viel nu juist op het gelaat van de gedaante en Raffles herkende aanstonds trekken van niemand anders dan ...Miss Umpire.

— Ik had het moeten weten, mompelde Raffles voor zich heen. Zij knapt het werkje zelf op.

Indedaad was het de secretaresse van Airedale, gekleed in een nauwsluitend tricoot, dat haar bijna onzichtbaar maakte, en waardoor zij geen gevaar zou lopen met haar kleren aan een of ander meubelstuk te blijven haken.

Zij doorliep de inhoud van het papier; nam een blad papier van de lessenaar en schreef de inhoud over.

Dit alles had nauwelijks een paar minuten geduurd.

Daarop legde Miss Umpire het papier weer op zijn plaats, vouwde de copie in de grijze handschoenen die zij droeg en sloot toen weer zorgvuldig alle laden.

Daarop nam zij de elektrische lantaren op en verliet het vertrek.

Zij sloot de deur onhoorbaar, en aanvaardde de terugtocht.

Zij liep zo zacht, dat haar schreden ternauwernood te horen waren.

— Dat meisje is waarschijnlijk reeds lang bij het vak, mompelde Raffles, en het zou mij niets verwonderen, als Nicholson haar in eigen persoon had uitgezocht.

Het lichtschijnsel verwijderde zich, zoals het gekomen was en een ogenblik later was alles weer in duisternis gehuld.

Raffles wachtte nog enige tijd en opende toen voorzichtig de deur van de kast.

Raffles sloop naar de deur van het vertrek van de procuratiehouder.

Hij opende deze zonder veel moeite en trad binnen, waarna hij zijn eigen zaklantaarn aanknipte en het schrijfbureau begon te doorzoeken.

Het duurde niet lang of hij had gevonden wat hij zocht.

In een der laden lag een met de type-machine getikt vel papier, hetwelk een uitgewerkt plan bevatte van de wijze, waarop de staven goud naar Parijs zouden worden verzonden.

— In auto's naar Dover, daar in een van de boten op Nederland overgeladen, en van Vlissingen over Brussel naar Parijs, per extratrein, las Raffles. Niet kwaad bedacht, al is het een omweg, mompelde hij. Maar iemand, die het plan kent heeft veel voor en een man als Nicholson zal hoogst waarschijnlijk wel gelegenheid vinden om op die lange weg zijn slag te slaan en in ieder geval een groot gedeelte, zo niet al het goud buit

te maken.

Hij legde het papier weer op zijn plaats, sloot de lade, verliet het vertrek, deed de deur behoedzaam achter zich dicht en bleef toen een ogenblik in gedachten staan.

Hij raadpleegde zijn horloge bij het licht van zijn lantaarn.

— Half drie, bromde hij voor zich heen. Ik ben van oordeel, dat die jonge dame evengoed een paar uren vroeger had kunnen komen. Zij heeft mij van een groot deel van mijn nachtrust beroofd, maar dat hoop ik haar in te pepen. En nu moeten wij maar zien dat wij weggkomen. Wat ik vertellen wil, zal ik, zoals trouwens is afgesproken morgen aan onze vriend Airedale mededelen. Ik ben benieuwd naar zijn gezicht, als wij een paar dagen verder zijn.

Na deze alleenspraak verliet Raffles de vestibule en had aldra het bankgebouw verlaten op een wijze, die wellicht de verwondering zou hebben gewekt van de bankier of van iemand van zijn personeel, namelijk door een raam aan de tuinzijde.

Toen hij goed en wel veilig op straat stond, mompelde de Grote Onbekende:

— Ik begrijp niet goed waar ik gisterenavond mijn hersens had. Het is heel eenvoudig om in een bankgebouw achter te blijven, maar het valt moeilijker er weer uit te komen.

Hij riep op straat de eerste de beste taxi aan, waarvan de chauffeur hem niet ver van het huis in de Cromwellstreet afzette.

Een half uur later was Raffles in diepe rust.

Ofschoon hij veel later dan Brand was gaan slapen, die hij niet had willen wekken, was hij toch de eerste, die in de ontbijtkamer verscheen, waarvan de ramen op het grote park achter het huis uitzagen.

Hij behoefde echter niet lang te wachten want kort daarna trad Brand het vertrek binnen.

— Ben je tevreden over je werk? vroeg hij Raffles. Je ziet er opgewekt uit zou ik zeggen.

— Geen wonder amice, want ik geloof, dat wij op het punt staan, vriend

Nicholson een lelijke poets te bakken.

Vervolgens deelde hij Brand in bijzonderheden alles mede, hetgeen er de vorige nacht in het kantoor van de bankier was voorgevallen.

— En wat ben je nu van plan? vroeg Brand.

— Dat is nog al duidelijk, luidde het antwoord. Het is zo eenvoudig als iets; wij laten vriend Nicholson in de waan, dat het goud werkelijk verzonden wordt op de wijze die op het papier vermeld staat, en wij laten Airedale een geheel ander plan opstellen.

— Je praat maar steeds van Nicholson en het is toch niet eens zeker, dat hij dit plan heeft bedacht.

— Ik acht het integendeel zo goed als zeker, Charles. Die zogenaamde Violet Umpire is een zijner beste sujetten, dat herinner ik mij nog zeer goed, en hij gebruikt haar bij voorkeur voor dergelijke ondernemingen.

— Laten wij dan maar aannemen dat Nicholson het is, gaf Brand glimlachend toe. Hij zal natuurlijk aanstonds merken dat het plan veranderd is, en zal zich wel buiten schot weten te houden.

— Dat zal hij niet, als Airedale doet wat ik hem zal aanraden.

— En dat is?

— Ik zal hem in overweging geven, wel degelijk op het vastgestelde uur en met dezelfde gelegenheid een aantal kisten naar het Credit Lyonnais te verzenden, al zullen zij dan ook geen goud bevatten.

Brand begon te lachen.

— Dat is prachtig verzonnen, riep hij uit. De handlangers van Nicholson en misschien hij zelf wel, komen op de kisten af, als een vlieg op de strooppot; zij weten zich van een paar dier kisten meester te maken en de politie die op de loer leeft gelegen, vat hen in het nekvel.

— Zo stel ik het mij inderdaad ongeveer voor, amice, zei Raffles glimlachend. Ik behoef je niet te zeggen, dat ik van harte hoop, dat professor Nicholson van de partij is. Het zou mij bepaald gevoegen doen, als dat gevaarlijk heerschap gelukkig de enige jaren van het tooneel verdween.

— Als alles goed gaat is daar zeer veel

kans op, Edward.

— Alles moet goed gaan, wanneer Airedale mijn aanwijzingen maar opvolgt, zei Raffles kalm.

— En de ware goudzending?

— Daarvan laat ik mij natuurlijk op de hoogte stellen, antwoordde Raffles bedaard. Ik heb mij wel voorgenomen, het goud aan Nicholson te ontnemen, maar dat wil volstrekt niet zeggen, dat ik voornemens ben deze zaak daarmee als afgedaan te beschouwen. Je weet dat ik het land heb aan alles wat bankier heet en in de loop van de dag van gisteren heb ik in het bijzonder een hekel gekregen aan Airedale. Hij heeft een zijner klerken als een hond de deur uitgegooid en waarom? Omdat de man een zieke vrouw had en daardoor niet al zijn aandacht bij zijn werk kon bepalen.

— Dat is inderdaad schandelijk, riep Brand op verontwaardige toon uit.

— Ja, dat is zo.

— Heb je al een plan gemaakt?

— Dat kan ik niet doen, voor dat Airedale mij heeft medegedeeld, op welke wijze hij nu het goud zal verzenden.

— Maar zal hij dat wel doen?

— Waarom niet? Trouwens, als hij het niet doet, dan heb ik wel middelen om er toch achter te komen.

— Maar daar valt mij nog iets in, riep Brand uit. Wij kunnen niet met ons tweeën een gehele bende treinrovers arresteren, zodat wij genoodzaakt zijn, de politie in de arm te nemen, en daardoor zou het natuurlijk aanstonds uitkomen, dat je in deze zaak een tamelijk dubbelzinnige rol hebt gespeeld.

— Wat dat laatste betreft, Charles, dat ben ik niet met je eens. Er zijn hier in Londen een groot aantal particuliere detectives, en waarom zou Airedale niet het recht hebben, een hunner te hulp te roepen?

— Dat mag zo zijn, maar mijn eerste bezwaar ruim je er niet mee uit de weg.

— Ik erken dat je in zekere zin gelijk hebt, Charles. Het is te verwachten dat Airedale van plan is Scotland Yard op te commanderen maar ik zal mijn best doen hem dat uit het hoofd te praten, want de officiële politie zou ons mooie plannetje totaal in duigen kunnen doen vallen.

Nicholson zou op zijn hoede zijn, en onraad ruiken, om er nog van te zwijgen, dat Airedale wellicht zijn neus voorbij praat en in tegenwoordigheid van Miss Violet Umpire over de kwestie begint.

— Maar die jonge dame laat je toch arresteren? riep Brand uit.

— Geen haar op mijn hoofd dat er aan denkt. Als ik dat deed, was alles aanstonds uit. Het mens zou gearresteerd worden, men zou in het hoofdkwartier van professor Nicholson lont ruiken en de particuliere detective die hier voor je zit, zou zijn rol hebben uitgespeeld en van het toneel kunnen verdwijnen zonder op de hoogte te komen van de verdere plannen van de geachte vriend de bandiet.

— Daarin moet ik je gelijk geven, Edward. Maar de vraag is: Hoe zullen wij de schurken in handen krijgen?

— Geloof je niet, dat wij met ons drieën, James Henderson, jij en ik, een heel aardige strijdmacht vormen?

— Ongetwijfeld, mits de tegenpartij niet al te sterk is.

— Dat denk ik niet, want Nicholson moet natuurlijk ook ieder opzien vermijden. Hij moet wel begrijpen, dat de goudzending door detectives vergezeld wordt, die hun ogen goed open zullen houden en dat het dus niet raadzaam is met een grote troep te opereren. Hier moet met list te werk worden gegaan, want wij zijn hier niet in het Wilde Westen, en van het aanhouden van een trein kan natuurlijk geen sprake zijn.

— Van een trein misschien niet, maar omtrent de auto's ben ik minder gerust, zei Brand.

— Dat zal wel meevallen, Charles. Zij rijden natuurlijk over dag en Airedale zal wel gezorgd hebben voor begeleiding.

— De politie? riep Brand uit.

— Ja, Charles, dat is onvermijdelijk. Het spreekt vanzelf dat de zending goed bewaakt wordt, en natuurlijk wordt daar politie voor genomen, geheime agenten. En al zit er nu niets van waarde in de kisten, daarom kan dat konvooi toch niet worden weggelaten anders zou Nicholson aanstonds begrijpen, dat er

iets niet in orde is, en de plaat poetsen voor wij hem of zijn medeplichtigen in de kraag kunnen grijpen.

— Is het dan niet gevaarlijk om met die mannen samen te werken?

— Wij zullen niet met hen samenwerken, herhaal ik. Wij zullen afzonderlijk optreden. Wij kennen zeer velen van Nicholson's mannen, en wij hebben niets anders te doen, dan de politie op de hoogte te stellen, zodra wij onraad bespeuren. Desnoods kunnen wij dan nog een handje helpen. Het liefst zou ik echter zien, dat Airedale ons toestond de zending alleen met ons drieën te vergezellen, natuurlijk met nog enige vertrouwde bankbeambten, en een paar afgezanten van het Crédit Lyonnais, die het goud wel in ontvangst zullen komen nemen.

— Dat alles is dus in zoverre in orde. Nu heb ik je nog maar  en vraag te stellen. Je hebt op bijzondere schrandere en vlugge wijze de betekenis van de geheime telefonische boodschap weten te ontraadselen, op de laatste letter na, de V.

— Dat is waar, riep Raffles lachend uit. Ik heb er over nagedacht. Die letter kan dunkt me maar  en betekenis hebben, namelijk Victoria-station.

— Wat zeg je nu? Je zegt zelf, dat het goud per auto naar Dover vervoerd wordt.

— Volkomen juist, zei Raffles kalm. Dat is het laatste plan, hetgeen de secretaresse in de afgelopen nacht heeft gevonden, en dat ook pas eergisteren in de loop van de namiddag door de procuratiehouder is opgemaakt; de geheime boodschap echter moet betrekking hebben gehad op een vroeger plan, hetwelk dat lieve meisje eveneens ontdekt had. Wat dunkt je van die redenering?

— Niet onmogelijk, zei Brand lachend. Het komt er ook weinig op aan eigenlijk, want wij weten immers toch, welke reisroute de zending zal volgen. Laat ons nu maar gauw even ontbijten, want ik moet aanstonds naar Airedale, om hem op de hoogte te brengen van het geen ik vannacht ontdekt heb.

— Dat zal hij wel laten.

De twee vrienden spraken gedurende  c— Als de man dan maar niet dadelijk die lieve juffrouw laat arresteren.

het ontbijt nog enige tijd over de zaak die hen bezighield, waarna Raffles zich naar het bankgebouw begaf, na zich opnieuw met grote zorg vermomd te hebben als de bankklerk van de vorige dag.

Brand wachtte met ongeduld zijn terugkomst af.

Raffles was echter eerder terug dan hij verwacht had, want het was nog geen drie uur toen zijn vriend voor hem stond.

— Nu al terug? riep de jongeman verbaasd uit. Ik meende dat de kantoortijd tot zes uur duurde.

— Dat is ook zo, maar ik begon er genoeg van te krijgen. Het denkbeeld, dat ik daar nog twee dagen dienst zou moeten doen, dat wil zeggen tot op de dag van de goudverzending, was mij alles behalve aangenaam, en daarom ben ik maar plotseling ongesteld geworden en heb ik verzocht naar huis te mogen gaan.

— Maar eerst had je toch alles met Airedale besproken?

— Natuurlijk; alles is in orde.

— Gaat er politie mee?

— Neen, niemand anders dan wij. Ik heb Airedale aan zijn verstand gebracht dat hij er niets bij te verliezen had, als hij de zogenaamde kisten met goud niet door politie, maar door drie vastberaden detectives liet vergezellen, en hij was het roerend met mij eens.

— En Miss Umpire?

— Het heeft mij vrij wat moeite gekost Airedale er van terug te houden, aanstonds de politie op te bellen en het lieve kind te laten arresteren, maar ten slotte wist ik hem toch te overtuigen, dat op die manier de zaak veel te vroeg aan de grote klok zou worden gehangen, en dat daarop ook het feit ruchtbaar zou worden, dat hij binnenkort een grote hoeveelheid goud ging verzenden en dat dit zeker niet ten goede zou komen aan de veiligheid van het vervoer. Dit laatste deed de deur dicht. Verder hebben wij niets anders meer te doen, dan onze plannen eens zorgvuldig op te maken. Wees zo goed en vraag onze trouwe chauffeur Henderson eens, of hij aanstonds hier wil komen. Ik ben er zeker van, dat hij met animo aan onze expeditie zal deelnemen.

HOOFDSTUK IX

DE STAALDRAAD

Er waren twee dagen verlopen en de dag was aangebroken, waarop de goudzending naar Frankrijk zou plaats hebben.

Reeds vroeg in de ochtend van die dag stonden twee grote vrachtauto's geparkeerd voor de koetspoort van het bankgebouw.

Twee gewapende bewakers liepen voortdurend heen en weer, ofschoon dit tamelijk nutteloos was, daar de straten nog geheel en al verlaten waren.

Een viertal politieagenten, zoëven gedeeltelijk op de hoogte gebracht door Airedale in hoogst eigen persoon, hielden bij de auto de wacht.

Telkens kwamen twee bankbedienden onder de koetspoort uit, zwoegend onder de last van een kleine kist, die zeer zwaar scheen te wegen, en die zij ieder aan een hengel van touw tussen zich in hielden.

Een voor een werden deze kisten in de auto's gedragen en daar op gestapeld onder het toezicht van de politieagenten.

Dicht bij de deur stonden drie mannen, waarvan er een opviel door zijn gespierde gestalte.

Die man was James Henderson, de trouwe chauffeur van Lord William Aberdeen, die zijn meester reeds herhaaldelijk in gevaarlijke avonturen had terzijde gestaan.

De twee anderen waren John Raffles en Charles Brand, en alle drie toonden

zij duidelijk het uiterlijk van een detective.

Zij waren goed gewapend en geheel uitgerust voor hun onderneming.

Langzamerhand raakten de auto's vol en na ongeveer drie kwartier werd de laatste kist opgeladen.

Direct daarna werd het vertreksein gegeven.

Vooran reed een auto, waarin Brand en Raffles hadden plaats genomen, benevens een gewapende beambte van de bank.

Raffles zat aan het stuurwiel.

Daarop volgde de eerste goud-auto, die door Henderson bestuurd werd; een tweede chauffeur, behorende tot het bankpersoneel was naast hem gezeten, terwijl er binnen in de auto nog twee beambten hadden plaats genomen.

De tweede auto was eveneens met vier personen bemand, een chauffeur achter het stuurwiel en drie man in de wagen.

Airedale en de procuratiehouder, beiden bleek en zenuwachtig, en die gedurende de tijd van het inladen eveneens aan de koetspoort hadden gestaan traden op het laatste ogenblik naar de auto toe, waarin Raffles gezeten was.

— Hebt gij soms nog iets te regelen?

— Alleen dit, Mr. Airedale; laat nu maar aanstonds uw geachte secretaresse arresteren, als ze tenminste nog verschijnt, want het heeft nu geen doel meer haar te sparen, nu wij eenmaal op weg zijn. Vooruit maar, chauffeur.

Het volgende ogenblik had de stoet zich in beweging gezet, terwijl de bankier de drie auto's zo lang mogelijk bleef nakijken.

De tocht door Londen had, zoals natuurlijk te verwachten was, plaats zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

Het was acht uur in de ochtend toen de auto's de grens van de stad bereikten en de verkeersbaan naar Dover insloegen.

— Hoe stel je je toch eigenlijk wel voor, dat de bandieten zich van het goud zullen meester maken, Edward? vroeg Brand op zachte toon, toen zij Londen eindelijk goed en wel achter zich hadden.

— Het is werkelijk minder moeilijk dan het schijnt, Charles. Vergeet niet, dat de vrachtauto's zware wagens zijn en niet snel kunnen rijden, dat deze weg zeer vele dwarswegen heeft waar men zich verdekt kan opstellen, de auto's overvallen en zich met een snelle auto met de buit uit de voeten kan maken, dat de bandieten in de veronderstelling verkeren, dat Airedale niets van hun plan weet, en dat zij dus het grote voordeel van de verrassing hebben, dat hier en daar de weg door vrij dicht bos loopt, en dat het niet eens zo moeilijk zal zijn, de auto's plotseling tegen te houden, bijvoorbeeld door een sterke staaldraad, die dwars over de weg tussen twee bomen gespannen is.

— Alles goed en wel, maar het blijft toch een gevaarlijke onderneming.

— Een onderneming, Charles, welke wij beiden, als ik mij niet vergis, onder gelijksoortige omstandigheden reeds enige malen met goed succes teneinde hebben gebracht.

— Maar zij weten toch wel, dat de weg van Londen naar Dover vrij druk bereden wordt?

— Het is maar wat je druk noemt. In vergelijking met een Londense straat is het hier een kerkhof. Let maar eens op: er gaat soms wel een half uur voorbij, zonder dat we een tegenligger ontmoeten.

Ondertussen reden de auto's met een matige gang over de brede straatweg.

Ter weerszijden stonden villa's en land

huizen van rijke Londense zakenmensen, die zich iedere dag per auto naar hun kantoor begeven.

Binnen een half uur had men ook deze huizen achter zich en nu strekte de weg zich uit te midden van akkers en grote moestuinen.

Twee uur nadat men Londen verlaten had, was een derde van de weg ongeveer afgelegd, en de auto's naderden thans een bos, waardoor de straatweg zich heen kronkelde.

Raffles gaf zijn ogen terdege de kost.

Op zijn scherp getekend gelaat was een zekere onrust merkbaar.

Hij bukte zich naar Brand en zei aan zijn oor:

— Ik zal mijn revolver maar gereed houden; wij naderen hier een vrij gevaarlijke plek die heel geschikt is voor een overval. Geef het teken.

Brand stak de hand op, en Henderson gaf dit veiligheidssignaal onmiddellijk door aan de chauffeur van de tweede vrachtauto.

De bankbeambten wisten wat dit betekende en waren op hun hoede.

Binnen tien minuten bevonden de auto's zich midden in het bos.

Het volgende ogenblik zouden zij een brede dwarsweg gepasseerd zijn, die men echter slechts voor een gedeelte kon overzien vanwege het dichte geboomte en het struikgewas, toen Raffles plotseling sterk remde.

Hij had iets verdachts waargenomen.

— Ik dacht het wel: een staaldraad, mompelde hij. En daarachter die dikke bomen beweegt zich iets wat niet veel goeds voorspelt. De draad trilt nog en is waarschijnlijk slechts enkele seconden geleden gespannen. De bandieten moeten wel goed uitgerekend hebben, wanneer wij hier konden zijn.

— Wat zullen wij doen?

— Eerst de draad met een tang doorknippen, zodat wij vrijheid van beweging hebben.

Een paar seconden later had de auto de verraderlijke draad bereikt.

Henderson stapte uit met een tang in zijn hand.

Een knarsend geluid liet zich horen, en met een knal als van een pistoolschot

sprong de staaldraad stuk, terwijl de twee helften zich als slangen over de weg kronkelden.

Bijna tegelijkertijd bracht Raffles de auto tot stilstand.

De wagen stond nu juist tegenover de dwarsweg, en nauwelijks op vijf meter afstand zagen zij een grote grijze auto staan.

Zij hadden maar even tijd, om dit waar te nemen, want juist op het ogenblik dat de draad stuk sprong, kwam een tiental mannen van achter de bomen en uit de greppels terzijde van de weg te voorschijn, die met opgeheven revolvers op de auto's toestormden.

— Zie je wel? riep Raffles opgewekt uit, terwijl hij zijn stuurwiel met zijn rechterhand losliet en zijn revolver greep.

De volgende seconden werden de eerste schoten gewisseld.

Een der beambten slaakte een kreet; hij was blijkbaar aan de schouder getroffen.

Twee kogels uit de revolver van de Grote Onbekende velden twee der bandieten neer, en Brand nam een derde voor zijn rekening.

— Het is zoals ik zei, riep Raffles opgewonden. Het zijn allen handlangers van je weet wel wie.

De bandieten hadden zelfs een machinegeweer bij zich, maar voor zij het konden gebruiken, was het kapot geschoten.

Het gevecht duurde nog enige tijd voort, maar de bandieten moesten aldra inzien dat zij in de minderheid waren, want de bankbeambten konden zich in 't binnenste van de vrachtauto's als het ware achter een borstwering verdekt opstellen, terwijl de aanvallers geen dekking hadden.

Reeds hadden vijf rovers in het stof gebeten en de overigen begonnen zich terug te trekken.

Zij moesten wel inzien, dat hun aanval als mislukt was te beschouwen.

— Terug mannen, riep de aanvoerder. Wij zijn verraden.

Zo snel hun benen hen dragen konden renden de rovers naar de wachtende auto, waarvan de chauffeur ieder ogenblik op het punt scheen te staan, zijn eigen huid te bergen en er van door te gaan.

Op de vlucht werd nog een der schurken neergeschoten, maar de anderen wisten veilig de auto te bereiken.

Zij sprongen er in als hazen die hun holen opzoeken.

— Die schurken mogen niet ontkomen, riep Raffles op bevelende toon. De hele troep moet onschadelijk worden gemaakt.

Hij wenkte Henderson bij zich en gaf de chauffeur die naast hem was gezeten bevel:

— Rijd zo snel mogelijk naar Londen terug, want de grap is teneinde. Zijn er zwaar gewonden?

— Een van de beambten heeft een kogel in het schouderblad gekregen, mijnheer, en dan zijn er nog twee armwonden, maar dat is, geloof ik, alles.

— Rijdt dan tot aan het dichtstbijzijnde dorp, waar de gewonden zich kunnen laten verbinden. Wij gaan de rovers achterna. Ik zie daar al mensen aankomen en ik geloof ook de uniformen van een paar veldwachters te onderscheiden. Draag hun de zorg van de gewonde bandieten op, als het ten minste nog de moeite waard is.

Henderson had weer achter het stuurwiel plaats genomen en de twee vrienden sprongen in de auto, die zich reeds in beweging had gesteld.

Daar eerst moest worden gekeerd, gingen er enige kostbare seconden verloren en toen de wagen de zijweg insloeg reed de grote grijze auto als een pijl uit een boog weg.

— Wij moeten die auto hebben, James, absoluut, versta je?

— Ja, mylord, ik heb het verstaan en wij zullen die heren ook hebben, zei Henderson, terwijl hij zijn tanden opeenklemde.

HOOFDSTUK X

RAFFLES SPREEKT HET LAATSTE WOORD

Het werd de achtervolgers aldra duidelijk, dat de grote grijze auto zeer snel liep.

De bandieten hadden hun plan natuurlijk goed voorbereid en daarvoor een der snelste auto's genomen, die zij konden krijgen.

Maar Raffles had ook een wagen tot zijn beschikking, die zeer snel was.

Dank zij de bijzondere chauffeursbekwaamheid van Henderson, die de wagen met onfeilbare zekerheid over de vrij smalle weg joeg, duurde het niet lang of de afstand tussen de twee auto's begon te verminderen.

— Voor alle zekerheid, zullen wij die lui een warme ontvangst bereiden in het eerstvolgend dorp, zei Raffles.

Hij trok een luikje open en van uit de wagen telefoneerde hij naar Plumcreek, zoals het dorp heette.

— Het is in orde; de vier bandieten zullen daarginds wel als rijpe vruchten worden geplukt, riep hij naar Brand. Zij moeten daar, alvorens het dorp te kunnen binnenrijden een ouderwetse ophaalbrug over en die zullen zij geopend vinden.

— En als zij rechtsomkeert maken?

— Dan lopen zij ons regelrecht in de armen. Vooruit, James.

— Hoe lang duurt het nog, voor wij dat dorp bereikt hebben? vroeg Brand.

— Als wij in dit tempo blijven rijden duurt het geen half uur meer.

— Dan kunnen wij die schurken wel

voor die tijd hebben ingehaald.

— Dat zullen wij niet doen, tenzij het volstrekt noodzakelijk is. Wij zullen niet zo hard rijden, dat zij ons niet meer kunnen ontsnappen, of de auto kunnen verlaten, zonder dat wij het zien.

Een kwartier later was de afstand tussen de twee auto's tot op nauwelijks honderd meter verminderd, en tevens werden de eerste huizen van het dorp zichtbaar, dat aan de andere zijde van een tamelijk brede rivier gelegen was, en zich mocht verheugen in het bezit van een ouderwetse ophaalbrug.

Plotseling stopte de chauffeur van de grijze auto dicht bij de rivier.

Zelfs op de afstand die hen scheidde hoorden de drie mannen in de wagen hun kreten van woede.

Vlak voor hun neus werd de brug opgehaald.

Toen de wagen op nauwelijks vijftwintig meter afstand genaderd was, sprongen de bandieten uit hun auto en trachtten zich door de vlucht te redden.

Zij waren echter aan alle kanten ingesloten, want nu kwamen er eensklaps uit een paar kleine huizen terzijde van de weg een tiental welgewapende politieagenten te voorschijn, die zich in een ommezien van de vier bandieten meester maakten.

Raffles was uit zijn auto gestapt en liep nu op het groepje toe.

Hij maakte zich met enkele woorden bekend aan de brigadier, die de kleine

politie-macht had aangevoerd en nam toen de vier arrestanten, die met hun blikken hem schenen te willen verslinden aandachtig op.

— Hij zelf is er dus niet bij, mompelde hij teleurgesteld. Ik had ook niet anders kunnen verwachten.

Daarop wendde hij zich tot de brigadier en zei:

— Het verheugt mij dat gij uw plicht zo goed vervuld hebt, brigadier. Ik zal niet nalaten er te Londen melding van te maken. En neem nu deze heren in verzekerde bewaring, dan zal ik op het bureau van politie het nodige bewijsmateriaal leveren.

Aldus geschiedde.

Intussen ging het kantoorleven bij Airedale zijn gewone gang.

Een paar dagen later ging de werkelijke goudzending uit het bankgebouw onderweg...

Thans werden de kisten ondergebracht in twee auto's, die dezelfde weg zouden volgen, en die bemand waren met enige bankbeambten en een viertal detectives.

Wederom stond Airedale aan de deur en weer was hij in gesprek met zijn procuratiehouder, ditmaal echter in een veel opgewekter stemming, daar hij er nu zeker van was, dat de dieven, die het op zijn goud voorzien hadden, achter slot en grendel zaten of zwaar gewond in het ziekenhuis lagen.

De tocht naar Dover zou dezelfde zijn, maar vandaar zou het goud thans voorzichtigheidshalve direct naar Calais worden gebracht en vandaar per trein naar Parijs.

Het was wederom zeer vroeg in de ochtend, en op straat waren nog slechts enkele personen te zien.

Ook op de weg naar Dover was het zeer stil.

Nadat twee uren gereden was, naderden de twee vrachtauto's opnieuw de zijweg, waar enkele dagen geleden de aanslag had plaats gehad.

De chauffeur van de eerste vrachtauto stopte eensklaps.

— Hier was het dus, dat die stomelingen hun mislukte aanval ondernomen hebben, zei hij lachend. Daar moet de

draad gespannen zijn en daar is die zijweg. Daar stond de auto te wachten, onzichtbaar van de weg af.

— Ik zou maar liever doorrijden, vriend, zei een van de detectives, die blijkbaar niets liever verlangde dan zijn gevaarlijke vracht veilig en wel op de boot af te leveren.

— Doorrijden? Natuurlijk, maar ik zou toch gaarne een souveniertje van deze plek meenemen.

— Nu, dat moet gij later dan maar eens doen, riep een der bankbeambten ongeduldig uit. Rijd nu maar door, anders missen wij de boot nog.

— Zonder mijn souveniertje? Neen, mijnheer, dat kunt gij niet menen. Zonder een kleine herinnering ga ik hier niet vandaan. Laat eens zien, wat zou het beste zijn? Wacht, ik heb het. Een paar van die kistjes met goud zouden mij wel aanstaan.

Stom van verbazing en blijkbaar menende met een krankzinnige te doen te hebben, keek de bankbeambte de chauffeur aan.

— Ik geloof, dat jij dronken bent, man. Vooruit, rij door en geen praatjes verder.

— Het is zeer onaardig van u om zo aan te dringen, zei de chauffeur doodbedaard en stond tegelijkertijd kalm op, greep een der kisten die vlak achter zijn rug stonden, laadde deze eenvoudig op zijn schouders en stapte er mee op de grond.

Hij werd op de voet gevolgd door een der detectives, die eveneens plotseling aangegrepen scheen te zijn door het verlangen naar een souveniertje.

— Verraad. Wij zijn verraden, riep een der detectives op de tweede wagen, die zich reeds verbaasd had afgevraagd, waaraan dit oponthoud te wijten was.

Nu pas schenen ook de anderen van hun verbazing over zoveel ongehoorde stoutmoedigheid te bekomen.

Detectives en bankbeambten trokken hun revolvers en vuurden in het wilde weg op de twee voortsnellende mannen.

Een hunner wendde zich, met een zware kist op zijn rug nog eens om, en riep lachend:

— Gij hadt verstandiger gedaan, als

gij eerst uw revolvers eens behoorlijk hadt nagekeken. De patronen zijn eruit genomen. Mijn kameraad, die een heel behendig goochelaar is, was zo vrij om er onderweg de kogels uit te halen. Neen blijven jullie zitten waar jullie zijn, want daar komt iemand aan, met een revolver in iedere hand, en ik geef jullie de verzekering dat die geladen zijn.

Inderdaad, om de hoek van de zijweg verscheen een breed geschouderd man, in een chauffeurslivrei gestoken, die in iedere hand een revolver had, waarvan de loop nadrukkelijk wees in de richting van de twee vrachtauto's.

Voor de beide mannen met hun kostbare vracht de zijweg insloegen, waar een kleine, maar snelle wagen geparkeerd stond, riep een der stoutmoedige rovers:

— Doe mijn groeten aan Mr. Aire-dale, en zeg hem, dat John Raffles zich aanbevolen houdt voor een nadere kennismaking. En geef hem de raad dat hij, als hij weer eens goud wil verzenden, liever geen detective in de arm neemt omtrent wiens identiteit hij zich niet nauwkeurig op de hoogte heeft gesteld.

Dit waren de laatste woorden welke de ontstelde detectives, die met bleke, van woede vertrokken gezichten, stil in de auto's waren blijven zitten, van de Grote Onbekende zouden vernemen.

Een paar seconden later bewees het geluid van een auto, die met grote snelheid wegreed, dat de stoutmoedige gentleman-inbreker zich met zijn buit in veiligheid had gesteld.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

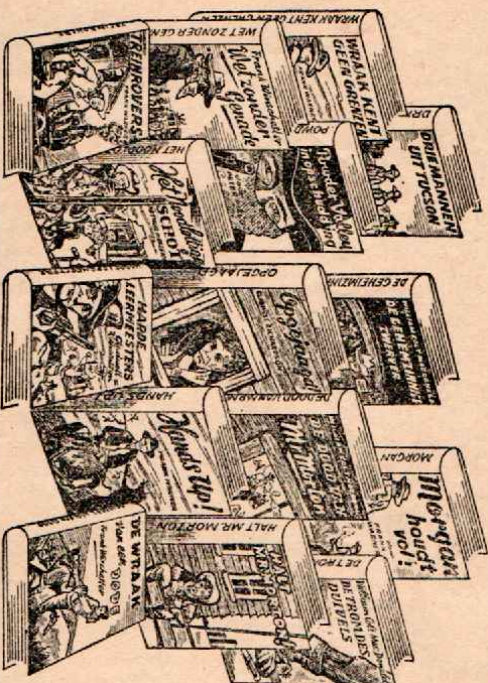
Chauffeur en miljonairsdochter

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

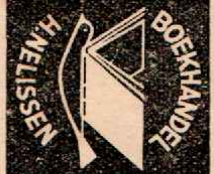
betaalbaar f 5,- per maand

1. **Treinvroers,** door Frank Warner
2. **Het Noodlottige Schot** door Arthur Maclean
3. **Harde Leermeesters** door Gladuehl Richardson
4. **Hands Up** door Frank Warner
5. **De wraak van een Doede** } beide door
6. **Wet zonder Genade** } Frank Winchester
7. **Powder Valley in opschudding** door Peter Field
8. **Opeeljaagd** door Gladuehl Richardson
9. **De dood van Mr. Morton** } beide door
10. **Halt, Mr. Morton** } William
11. **Wraak kent geen grenzen** door Colt MacDonald
12. **Drie Mannen uit Tucson** door Arthur Maclean
13. **De geheimzinnige Zwerver** door William Colt MacDonald
14. **Morgen hout vol** door Frank Warner
15. **De Trom des Dulvels** door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,-50. Nu slechts f 44,-25, desgewenst betaalbaar met f 5,- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzooekt te zenden de 15 Wild-West boeken **Serie 13** voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f _____ is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor remloukosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____
L. L.
ADRES: _____